

ŠOLARIJA

The background of the entire page is a stylized illustration. It features four ladybugs with red bodies and black spots. Two ladybugs are positioned in the upper half, and two are in the lower half. They are surrounded by several tall, thin blades of grass in various shades of green. The ground is depicted as a brown, uneven surface. The sky is a solid light blue color.

... ker šola
prija

Šolsko glasilo
učencev
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Šolsko leto 2016/17, št. 19

KAZALO

Uvodna beseda	str. 3
Bodi EKO	str. 4
Zgodilo se je	str. 10
Ustvarjalni kotiček	str. 25
Devetošolec in devetošolka	str. 38
Jezikalnica	str. 40
Dosežki naših učencev	str. 50
Poletno branje	str. 61

KOLOFON

Uredniški odbor:
učenci OŠ Šmartno

Mentorica:
Katja Apat Rožič

Oblikovanje in grafična
obdelava:
Lilijana Pelc

Ilustracije:
Učenci OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Fotografije: učitelji OŠ
Šmartno

Izdala in založila:
OŠ Šmartno pri
Slovenj Gradcu

Do morebitnih napak v šolskem časopisu **Šolarija**
... **ker šola prija**
je prišlo zgolj po naključju.

UVODNA BESEDA

Dragi učenci in učenke!

Se še spomnite pričetka tega šolskega leta? Kot bi bilo včeraj. Kako čas hitro mine.

Čas je odvisen od naših občutkov dojemanja preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Da ne bo zvenelo preveč učeno, bom povzel malo drugače. Če nam je dolgčas in ne vemo, kaj bi počeli, čas navadno ne teče hitro. Minute se vlečejo in vlečejo in nikakor ni konca.

Ob tem ste nekateri pomislili tudi na čas pri šolskih urah. Ne? A ta se zagotovo ni vlekel. Verjamem, da v tem šolskem letu niste imeli veliko trenutkov malodušja, da ste se imeli lepo, da ste pridobili veliko novega znanja, da ste bili deležni obilo smeha in da ste spoštovali prijateljske vezi. V kolikor je temu tako, se lahko strinjamo, da je bilo to eno čudovito leto, ki nam bo ostalo v spominu. Kar vam v tem letu ni uspelo, vam lahko že v naslednjem. Lahko ste še boljši učenci, prijatelji in sošolci.

Želim vam prijetne počitnice in pazite nase. Nasvidenje v jeseni.

Vaš ravnatelj

BODI EKO

Šolsko leto se hitro bliža koncu, zato je prav, da se ozremo nazaj. Poglejmo, kaj nam je uspelo od načrtovanega tudi izpeljati. Po pregledu aktivnosti ugotavljam, da skoraj vse. Največ dela smo vložili v projekt **Hrana ni za tjavendan**, ki smo ga izvajali že drugo leto. Tako ali drugače so sodelovali vsi učenci na šoli. Lani smo v kategoriji osnovnih šol dosegli 2. mesto, kar je potrditev, da smo šli po pravi poti. Letos smo dejavnosti le še nadgradili in poskušali izboljšati še tisto, kar se je lani izkazalo, da ni dobro. Ponovno smo se uvrstili med **zmagovalne tri šole v svoji kategoriji in osvojili 1. mesto. BRAVO MI ☺!!!**

Projektu smo dali ime **ODGOVORNO POTROŠNIŠTVO**. Ukvarjali smo se z odnosom do hrane, učenci 5. in 7. razredov so pokazali, da s svojim znanjem in pripravljenostjo pomagati lahko veliko pripomorejo k zmanjšanju odpadkov. V delavnicah **Kar znam, naredim ...** in **Kar vem, povem ...** so šivali, lepili, obnavljali, čistili, skratka naredili vse, kar so zmogli, malo pa jim je na pomoč priskočil tudi hišnik. Starejši učenci so popravljali kolesa ali svetovali, kar je bilo potrebno za varnejšo vožnjo s kolesom. Ne le da je odpadkov manj, s tem oblikujemo tudi sebe in dozorevamo v odgovornejše ljudi, ki imajo čut do sočloveka in okolja, v katerem živimo. V okviru projekta se je predstavilo tudi Ekološko društvo. Skupaj z njimi smo iz starih majic izdelali trajno vrečko. Kdor je želel, je podpisal tudi **svečano zaobljubo**, da bo odslej uporabljal le trajno vrečko in se izogibal plastičnim.

Spletna anketa zadovoljstva s prehrano je pokazala, da so učenci s prehrano in postrežbo zadovoljni. In še to, v primerjavi z lanskim šolskim letom smo v istem časovnem obdobju zavržli za 12% manj hrane, kar vsekakor štejem za uspeh. Pri tem pa niso sodelovali le učenci, veliko je k temu pripomogel posluš šolskih kuharic, učiteljev in vodstva šole.

Aktivni smo bili še na mnogih drugih področjih, a jih bom izpostavila le nekaj. V okviru programa Sheme šolskega sadja in zelenjave smo pridobili kar nekaj koristnih pripomočkov za izvajanje naših aktivnosti na vrtu. Opažam, da je tudi Ministrstvo za šolstvo le opazilo prizadevanja šol v slovenskem prostoru, saj je približno 150 šol po Sloveniji vključenih v program **Šolski ekovrtovi**, ki ga izvaja **Inštitut za trajnostni razvoj (ITR), ki je nevladna organizacija.**

Poleg zamaškov, kartuš, tonerjev in odpadnih baterij smo zbirali tudi star časopisni papir. **Najuspešnejši so bili učenci 3. a.** Za nagrado se bodo peljali z električnim avtobusom in si ogledali predstavo na Prvi OŠ Slovenj Gradec.

Skupaj z ITR smo izvedli globalno učno delavnico **Globalni trg s hrano in živili (mentorica, učiteljica Petra Škrlovnik).**

Še posebej bi pohvalila **vse učence in ekopredstavnike**, ki ste po svojih močeh pripomogli k lepšemu izgledu naše ustanove in okolice s pobiranjem smeti, pometanjem, urejanjem cvetličnih korit in atrijev, skrbeli ste tudi za rože v notranjih prostorih. Brez vas naša okolica ne bi izgledala tako kot izgleda danes. Pri tem nas podpira tudi cvetličarna Anja, ki nam vsako leto podarja rože za zasaditev korit.

Veselimo se tudi že novih visokih gred, ki bodo postavljene v ekovrtu in pred šolo, v sodelovanju s Turističnim društvom Šmartno, zbirnim centrom Kocerod in Komunalo Slovenj Gradec.

20 let programa Ekošola je kalilo učence in učitelje OŠ Šmartno. Današnji čas in naša domovina potrebuje okoljsko ozaveščene ljudi. **In za to se je vredno truditi še naprej!**

Renate Bašek, Eko koordinatorka

TRAJNA VREČKA IZ MAJIC

Izdelovali smo vrečko iz majic.

Prinesli smo stare majice. V avli šole so nas pričakale šivilje. Najprej smo majicam odrezali rokave. Potem smo majicam odrezali ovratnik, za ročaje. Spodnji del majice smo razrezali na trakce.

Zavezali smo jih po parih.

Tako smo izdelali trajno vrečko iz majic. Ta vrečka nam je bila všeč. Lia Mlinšek 2.b

EKO DAN

V maju je za učence od 1. do 5. razreda potekal EKO DAN z vodilno temo STRPNOST. Učenci in učitelji smo skupaj spoznavali, kaj strpnost sploh pomeni in zakaj je pomembno, da smo strpni.

V Gasilskem domu Šmartno smo si ogledali lutkovno predstavo **Dinozaver Tiko**, ki jo je pripravil Izobraževalni center Eksena. Nato so po razredih potekale še delavnice na to temo. Vsak je narisal sebe in razmišljal, kaj mu je na sebi všeč in kaj bi spremenil. Ob tem smo uporabljali tudi majhna ogledala, da smo se lahko resnično dobro opazovali. Seveda smo navedli tudi razloge, zakaj nas nekaj moti oziroma zakaj nam je nekaj zelo všeč. Naučili smo se namreč, da je zelo pomembno, da se **sprejmemo takšne, kot smo**. Naša drugačnost pravzaprav naredi naša življenja zanimiva in edinstvena.

Ker se v vsakem razredu kdaj pa kdaj skregamo in smo včasih tudi nesramni, smo ugotavljali, kaj bi lahko naredili, da tega ne bi več počeli. Vsak razred je svoje predloge zapisal na poseben list, ki smo ga poimenovali **KODEKS STRPNOSTI**. To so nekakšna pravila obnašanja, ki nam bodo pomagala do medsebojno prijaznih odnosov. Kodeks visi na vidnem mestu v vsakem razredu. Če vas zanima, kaj je kateri razred sklenil, da bo počel, poiščite kodekse v njihovih učilnicah.

Prav vsi smo spoznali **SOKRATOVA CEDILA**, na katera se spomnimo, preden povemo kaj o drugemu:

- CEDILO RESNICE:** Si preveril, da je to, kar želiš povedati, resnično?
- CEDILO DOBROTE:** Je kaj dobrega v tem, kar želiš povedati?
- CEDILO KORISTNOSTI:** Je to vsaj koristno?

Tudi ta plakat je v učilnicah na vidnem mestu. Ugotavljamo, da je že marsikdaj preprečil kakšen nesporazum ☺. Ju-hu-hu!

V avli šole je vsak učenec pustil svoj prstni odtis na skupnem plakatu Zemljevid sveta. Simbolično smo želeli prikazati, da vsak izmed nas pušča pečat tudi na srcih drugih ljudi.

Petra Turk

V ŠOLO PEŠ, S KOLESOM, ROLKO, SKIROJEM ...

Sliši se zabavno, mar ne? Kako čudovito bi bilo, če nam v šolo ne bi bilo treba prihajati z avtomobili. Samo pomislimo: poslušali bi petje ptic, razgibali svoje telo, pot do šole bi predstavljala resnično prijetno doživetje. Da sploh ne omenimo, o koliko

skrivnih stvari bi lahko kramljali s prijatelji – pot s kolesom ali peš je namreč daljša kakor vožnja z avtomobilom in nam ponuja toliko več časa za druženje z našimi prijatelji. No, kdor pa resnično ne more prenehati misiti na šolo, lahko celo pot tuhta, kako bo lahko presenetil učitelje s svojimi ustvarjalnimi idejami.

Za vse nas imam dobro novico: vse to nekateri naši učenci že počnejo! Odločili so se, da bodo kljub daljši razdalji v šolo prihajali peš, s kolesom, s skirojem ... Nekateri so posneli »PEŠ SELFIE«, ostali pa smo morali ugibati, kje so se fotografirali. Ko smo jih spraševali, kaj jih pri njihovi odločitvi najbolj ovira, so nam zaupali, da jih je najbolj strah prečkati glavno cesto, saj so nekateri cestni odseki precej nevarni.

Vseh omenjenih dejavnikov se zavedajo tudi pri zavodu za ekologijo in preventivami pred nesrečami Ekopren Slovenj Gradec. Našo šolo so izbrali kot prvo, ki lahko sodeluje v njihovem pilotnem projektu Interaktivni števec. Vanj so zajeti učenci od petega razreda dalje. Na njihovo »alternativno« prevozno sredstvo so pritrdili elektronski čip, ki beleži število opravljenih kilometrov. Vse, kar morajo učenci storiti je, da se zjutraj pripeljejo mimo senzorja, ki je pritrjen na zunanji steni šole. Le-ta enkrat dnevno avtomatično evidentira način prihoda v šolo. Opravljene kilometre lahko vsak učenec preverja tudi preko spleta, kar mu omogoča njegova osebna koda. Vpogled ima tudi do prikaza prihranka goriva za starše ter na izpušnih CO₂ in delcev M10, ki se sproščajo v prometu. Kar pa je najbolje: učenci bodo lahko na zemljevidu označili nevarne cestne odseke, s katerimi se srečujejo na svoji poti do šole. Te podatke bo zavod Ekopren dostavil Mestni občini Slovenj Gradec, ki se bo potrudila in izboljšala njihovo varnost!

Pa naj še kdo reče, da se na naši šoli ne odvija nič zabavnega in koristnega!

ZGODILO SE JE

LJUBLJANA MALO DRUGAČE

V sredo, 26. aprila, smo se učenci odpravili na ekskurzijo v Ljubljano. Ogledali smo si Plečnikovo Ljubljano, pokukali v ljubljanski NUK in si v Drami ogledali gledališko predstavo Želim si. Obiskali smo tudi največjo knjigarno v zahodni Evropi. Tam smo poleg tega, da smo si knjigarno lahko ogledali, tako vodeno in samostojno, kupili tudi knjige. Zelo smo se zabavali, izvedeli veliko novega in odšli domov veselih obrazov.

Urška Vugrinec, 7. b

Na obisku v Slovenj Gradcu

V sredo, 25. maja, smo se devetošolci, ki obiskujemo izbirni predmet Načini priprave hrane, z učiteljico Heleno Ocepek odpravili v Slovenj Gradec.

Najprej smo odšli k družini Perger, kjer nam je prijazen gospod na zelo zanimiv način predstavil, kaj tam počnejo. Za dobrodošlico nam je napisal kratko pesmico, ki govori o nas. Že takrat se nam je zelo prikradel k srcu. Povedal nam je tudi svojo življenjsko zgodbo. Ker je zelo žalostna, smo bili po njej vsi kar malo šokirani. Potem pa smo za pokušnjo dobili nekaj medenjakov, različne bonbone ter brezalkoholno medico in vzdušje je bilo spet veselo. Ko smo vse pojedli in popili, nas je gospod odpeljal še v prostor, kjer smo si lahko ogledali njihov zelo velik projekt. Hišico iz medenjakov in ostalih stvari, ki jih pridelujejo. Tam smo izvedeli tudi veliko o zgodovini medenjakov ter o pomembnih osebnostih, ki so že obiskale podjetje Perger. Med njimi je tudi ameriški predsednik Donald Trump in pokojni italijanski operni pevec Luciano Pavarotti. Ogledali smo si še različne posnetke, ki so med drugim prikazovali izdelavo medenjakov in energijskih sveč. Na koncu smo odgovorili na nekaj vprašanj, gospod pa je izžrebal še dve dekleti, ki sta si lahko izbrali eno medeno sladkarijo iz njihove trgovine. Za zaključek našega skupnega druženja smo si ogledali pasjo hišico ter naredili skupno fotografijo.

Pot smo nadaljevali do centra mesta, kjer smo se ustavili v čajnici in poskusili različne čaje ter se malo pozabavali. Čas je zelo hitro minil in že smo morali oditi.

Naša zadnja točka je bila Bio trgovina Kašča. Gospod, ki je tam zaposlen, nam je predstavil prednosti Bio hrane ter nam razložil, zakaj je tako pomembno jesti zdravo hrano. Torej hrano, ki ne vsebuje preveč sladkorja, ki ni škropljena z umetnimi gnojili, ter hrano, ki nima dodanih umetnih snovi. Predstavil nam je, kako bi se najstniki morali prehranjevati ter nam dal veliko koristnih napotkov za življenje.

Naš šolski dan se je s tem zaključil. Izvedeli smo veliko novega in se hkrati tudi opomnili, kako pomembno je, da zdravo živimo.

Sara Rotovnik, 9. a

Na planinskem izletu

Lepega sončnega dne smo šli na pohod na Rahtel. Šli smo po Legnu po učni poti Tičnica. Med potjo smo se večkrat ustavili in opazovali naravo. Videli smo tudi vabo za lubadarje. Po dobri uri hoje smo prišli ob vznožje Rahtela, kjer smo pomalicali. Nato smo se povzpeli strmo navzgor. Ko smo prispeli na vrh, je veter zelo močno pihal. Vsi smo bili veseli, da smo dosegli cilj. Kotalili smo se po travniku in se zabavali. Ob vrnitvi nazaj so nas ob vznožju čakali starši. Nekaj učencev pa je odšlo nazaj do šole. Imela sem se lepo in komaj čakam naslednji planinski izlet.

Lea Vidovič, 3. b

ZLATI BRALCI

V petek, 12. 5. 2017, smo se tisti devetošolci, ki smo pridno brali vseh devet let, odpravili na Prevalje, kjer je doma bralna značka. Tam je že drugo leto zapored potekala zaključna prireditve za vse zlate bralce na Koroškem. Letos nas je zlatih bralcev kar 14 učencev in smo zelo ponosni, da smo že 56. generacija le-teh. Glavni gost na prireditvi je bil odlični slovenski raper Rok Terkaj, ki je znan pod umetniškim imenom Trkaj. Njegove najbolj znane pesmi so Hej, hej Ljubljancanke, Dihi z mano ter Pleš. Med drugim je tudi uspešen tekstopisec, saj piše besedila tudi za druge glasbenike. Zelo je energičen in vedno nasmejan, dal pa nam je tudi veliko nasvetov za življenje. Bilo je zabavno in res smo veseli, da smo to doživeli. Vsem učiteljicam in učiteljem, ki so nas vseh devet let osnovne šole pridno vzpodbujali pri branju, pa se seveda zahvaljujemo.

Sara Rotovnik, 9. a

Strnjenih je bilo tudi nekaj misli o samem branju in o raperju Trkaju.

ZAKAJ BRANJE?

... Prav je, da beremo, saj se nas vsaka zgodba po svoje dotakne in se iz vsake kaj novega naučimo. Ob branju se lahko odklopimo od zunanjega sveta in damo domišljiji prosto pot ...

(Zara Pačnik, 9. a)

... Občutek ob zaključku bralne značke je super, saj je branje kot sproščanje, pomiritev ...

(David Trost, 9. a)

... je nova dogodivščina in avantura, ki jo lahko pričneš in ustaviš, ko si to želiš sam ...

(Maj Prikeržnik, 9. a)

... branje mi predstavlja veliko novega znanja ...

(Patrik Virtič, 9. a)

... v nekaterih knjigah dobimo občutek, kot da opisuje natanko tebe, zato primite v roko vsak svojo knjigo ter pričnite brati. Branje je sanjanje z odprtimi očmi ...

(Zala Hovnik, 9. a)

... vživim se lahko v nov svet, se prepustim domišljiji ter širim svoje misli ...

(Nina Kresnik, 9. a)

... Mnogokrat mislimo, da vemo, česa si resnično želimo v življenju. Pa vendar ob branju knjig odkrivamo stvari, ki jih prej nismo vedeli o sebi. Zato berite, da se bolje spoznate ...

(Alen Planinšec, 9. a)

... branje je zame kakor izhod iz krute realnosti; takrat lahko pustim domišljiji prosto pot in odidem v popolnoma drug, včasih idiličen svet ...

(Nina Pačnik, 9. a)

... Čeprav sem končala bralno značko, to še ne pomeni, da bom nehala brati. Ko berem, sem sama s knjigo in zdi se mi, da sem prisotna v zgodbi, potopim se v knjigo. Berite knjige, saj je to nekaj magičnega, izboljša vam pogled, kako gledati na svet, pomaga ti v življenju postati, da si boljši, da delaš stvari bolje, vse se ti lahko izboljša ...

(Urška Oto, 9. a)

... če bi lahko zapustili to realnost in vstopili v iluzijo sveta, ki bi jo lahko kreirali sami, bi to storili? Kajti točno to se zgodi ob branju ...

(Sabina Čegovnik, 9. a)

... če bereš, lahko živiš tudi 1000 različnih življenj; zato berite in živite z domišljijo ...

(Sara Rotovnik, 9. a)

... včasih je težko prebrati kakšno knjigo, a ko jo preberemo, pridobimo nova znanja ...

(Lili Žnidar, 9. a)

... Z branjem širimo naš besedni zaklad in naša domišljija se veča. Beri tisto, kar te zanima ...

(Natalija Kodrnja, 9. a)

... Branje je neizčrpen zaklad, ki je ves čas dostopen vsem, zato vedno znova segaj vanj, saj širi obzorja in odpira vrata v neodkrite svetove ...

(Žan Tramte, 9. a)

PA TRKAJ?

... Trkaj me je navdušil s pozitivno energijo ...

(Zara Pačnik, 9. a)

... Trkaj je zelo dober raper. Če znaš poslušati njegova besedila, hitro ugotoviš, da so vsa zanimiva, nekatera tudi smešna ...

(David Trost, 9. a)

... brez ovinkarjenj, uganjanj, neposredna surovost skozi usta v naše misli in dejanja ...

(Maj Prikeržnik, 9. a)

... bodi takšen kot si, tudi če si nor ...

(Patrik Vrtič, 9. a)

... če boste vaša čustva prelili na papir ter izpovedali, kaj čutite znotraj, boste na nek način izpraznili svojo dušo. Zaupajte se zgodbam ali pesmim, ko ste srečni ali obratno ...

(Zala Hovnik, 9. a)

... imejte svoje mnenje in počnite, kar vas veseli ...

(Nina Kresnik, 9. a)

»Vse, kar mam, je moja muzka, resnična čustva, prelita na papir ... » (Trkaj)

(Alen Planinšec, 9. a)

... nikoli ne zadržuj svojih čustev, preoblikuj jih v umetnost, pa naj bo to slika, risba, pesem, zgodba ali ples – karkoli ...

(Nina Pačnik, 9. a)

... Če se ti v življenju zgodi kaj slabega, ne drži v sebi, ampak napiši na list, samo da gre iz tebe vsa ta negativna energija ...

(Urška Oto, 9. a)

... tudi, ko boste odrasli, v sebi vedno obdržite otroka ...

(Sara Rotovnik, 9. a)

...Trkaj je dokaz, da s pomočjo rim lahko svetu poveš svojo zgodbo in ljudje jo bodo morda celo bolje razumeli, kot če bi nizali prazne besede eno za drugo ...

(Sabina Čegovnik, 9. a)

Trkaj je poseben, energičen človek, ki lahko v življenju doseže ogromno, če si zares želi ...

(Lili Žnidar, 9. a)

...Trkaj je zelo zanimiv, njegove pesmi so zelo zanimive. Ima veliko energije in v svoj nastop se zelo vživi ...

(Natalija Kodrnja, 9. a)

... bahanje z materialnimi dobrinami nas v resnici osmeši, zazrimo se raje v tiste resnične vrednote in dragocenosti življenja ...

(Žan Tramte, 9. a)

TABOR PRVOŠOLCEV

12. in 13. maja 2017 so učenci prvih razredov šolske klopi zamenjali za prelepo naravo koroške pokrajine. Udeležili so se namreč dvodnevnega tabora, ki je potekal v domu Peca v Mežici. Tu so doživeli veliko lepih trenutkov.

Kratke misli s tabora: »ful fajn«, odlična hrana, zabava, vsečne sobe, metanje vzglavnikov v sobi, adrenalinski park, udobne nadstropne postelje, taborni ogenj, iskanje vodnih živali, skrivanje po omarah, zabava v sobah, »požrtija« sladkarij ...

Fotografije povedo pa še več ☺ ...

Na izletu v Kekčevi deželi

Na pustolovščino v Kekčevo deželo v Kranjski Gori smo se učenci 2. razredov odpravili v torek, 16. 5. 2017.

V tem čudovitem objemu gora je skrit kotiček, kjer živijo Kekec, teta Pehta, hudobni Bedanc, modri Vitranc, prijazna Mojca, Tinkara, Brincelj in preplašeni Rožle.

Zelo smo se zabavali.

V mesecu maju smo šli z razredom na izlet v Kekčevo deželo, ki je v Kranjski Gori.

Šli smo z avtobusom. Dolgo smo se vozili, ampak vmes smo lahko gledali televizijo in se pogovarjali. Ko smo prišli, smo najprej pojedli kosilo, potem smo nekaj časa hodili do Bedančeve hiše. V njej je bila kletka. V kletki je bila ujeta Mojca. Rešili DMO JO iz kletke in odšli nazaj v gozd. Videli smo Bedanca, ki je ležal v viseči mreži. Mojca je naredila past za Bedanca, da so mu storži padali na nos. Nos je imel rdeč. Zbudil se je in šel do hiše. Ko je Bedanec videl, da Mojce ni v hiši, je mislil, da jo je rešil Brincelj, ker je prijazen. Mi smo šli hitro do Brinclja, a Bedanec je že bil tam. Potem se je Bedanec obrnil, nas zagledal in nas začel loviti. Potem smo oponašali sovji glas in Bedanec je zbežal, ker se je bal sov. Nato smo šli pogledat Brincljevo hišo. Tam je bil tobogan. Vsi smo se enkrat spustili po njem. Potem smo odšli h Kekcu. Videli smo skrivni vhod do Kekčevega kokošnjaka. Šli smo v Kekčevo hišo; tam smo videli Mojčino in Kekčevo posteljo. Kekec nam je zaupal eno skrivnost. V hiši smo videli skrivni prehod. Šli smo skozi in že smo bili zunaj. Učiteljice in učitelj nas niso videli, a so nas končno le našli. Nato smo šli do Pehte. Pehta nam je dala pecivo in čaj. Tam je bil tudi tobogan. Vsi smo se enkrat spustili po toboganu. Potem smo šli nazaj in preden smo šli na avtobus, smo pojedli svoje priboljške, ki smo jih prinesli s seboj. Nato smo šli z avtobusom nazaj do šole. Na avtobusu smo gledali risanko in se pogovarjali. Pri šoli so nas čakali starši.

Meni je bil izlet zelo super. Najbolj všeč mi je bil Bedanec. Najraje bi videl, da bi šli še enkrat v Kekčevo deželo.

Žan Kotnik, 2. b

Kaj nam je z izleta najbolj ostalo v spominu?

Na avtobusu sem sedela z Ano. Za kosilo sem jedla dunajski zrezek. V Kekčevi deželi smo odgnali Bedanca. Pri Brinclju smo se vozili po toboganu. Iz kletke smo rešili Mojco.

Hana Kogelnik, 2. a

Všeč mi je bilo, ko je Mojca potegnila vrv in so storži padli Bedancu na glavo. Zelo je bilo smešno. Bedanec je mislil, da so vevice metale storže nanj. Bil je zelo jezen. Rekel je, da bo vse pobil, ampak jih ni.

Vanesa Berložnik, 2. a

V gozdu je smrčal Bedanec. Nastavili smo mu past. Bedanec je ujel sošolca Tea. Pregnali smo ga tako, da smo oponašali sovo. Rešili smo Tea in Mojco iz kletke.

Alen Kolar, 2. a

Ko smo prispeli v Kekčevo deželo, smo srečali Mojco. Rešili smo jo iz kletke. Nato smo Bedancu nastavili past. Bedanec je nagajal tudi Brinclju. Prišla sta Kekec in Pehta. Skupaj smo se imeli lepo. Bil je vesel.

Teo Krajnc, 2. a

Kekec in Bedanec sta bila zelo smešna. Šli smo tudi skozi tunel. Zapeli smo pesem. Jedli smo sladkarije.

Nejc Lauko, 2. a

Bedancu smo vrgli storže na glavo. Pehta nas je povabila na čaj. Kekec nam je zaupal skrivnost. Brinclj nas je povabil v hiško. Bedanec je ugrabil Mojco.

Ajša Nabernik, 2. a

Brinclj ima lepo hišo. Kekec ima v hiši skrivni predal. Bedanec se nas je bal, ker smo oponašali sovo, zato je za tri dni zbežal na planino. Brinclju smo pomagali razdreti pasti. S Kekcem smo zapeli pesem Jaz pa pojdem in zasejem.

Miša Žvikart, 2. a

Jedli smo Pri Martinu. Videli smo gore. Rešili smo Mojco. Videli smo pasti in Bedančovo kočo.

Miha Rotovnik, 2. a

Bedanec je ulovil Mojco. Nastavili smo mu past. Storži so padli nanj. Bedanec je hotel ugrabiti Brinclja. Spustili smo se po toboganu.

Tevž Bricman, 2. a

Bedanec je ulovil mojega prijatelja Tea. Bedancu je padel storž na nos. Šli smo v Kekčevo hišo, ušli smo skozi omaro. Učitelji so mislili, da smo izginili. Videli smo Kekca, teto Pehto. Pehta je bila prijazna.

Ana Kaker, 2. a

Zjutraj smo šli na avtobus. Sedela sem z Nejo. Zagrnila sem zavese in zaspala. Ko smo prispeli, sem se zbudila. Šli smo v restavracijo. Jedla sem dunajski zrezek, pomfri in sladoled. Ko smo se najedli, smo šli na Kekčev avtobus. Najprej smo šli k Bedancu. Rešili smo Mojco, ker Bedanca ni bilo. Ko smo ga našli, smo mu metali storže. Opazil je, da Mojce ni. Zelo je bil hud. Potem smo šli k Brinclju, Kekcu in k Pehti. Ko smo šli domov, sem sedela z Mišo.

Vanesa Otič, 2. a

Kekec je Pehti pokazal jezik. Bedanec nas je lovil. Pehta nam je dala pecivo in čaj. Mojca nas je opozarjala na pasti. Dobili smo sladoled.

Anika Ocepek, 2. a

Ko smo prišli v Kekčevo deželo, smo videli Bedančevo hišo. Na glavo smo mu vsuli storže. Bil je zelo jezen. Razkropili smo se po gozdu. Videli smo Kekca in Pehto. Z njima smo peli. Pehta nam je dala pecivo in čaj. Vožnja z avtobusom je bila prijetna.

Blažka Finc, 2. a

Šli smo po gozdni poti. Prišli smo do Bedančeve kočice. Notri je bila Mojca v kletki. Šli smo v Brincljevo hišico na drevesu. Na Bedanca smo spustili storže.

Maj Rošar, 2. a

Imeli smo izlet v Kekčevo deželo. Tam smo se pogovarjali z Bedancem, s Pehto in Kekcem. Kekec je Pehti ves čas nagajal. Pehta je imela prav posebno kočico. V njej je bil tobogan. Tudi mi smo se peljali po njem. Najbolj všeč mi je bil Kekec.

Neja Sinreih, 2. a

Mojca je Bedancu spustila storž na nos. Šli smo v Brincljevo kočico. Pri Kekcu smo šli skozi tunel. Kekec ima v hiši skrivni prehod. Videli smo grob Kekčevega volka.

Vito Aber, 2. a

TRETJEŠOLCI NA IZLETU V LJUBLJANI

V sredo, 31. 5. 2017, smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano. Ko smo prispeli, smo najprej šli v živalski vrt. Tam smo pojedli malico, nato pa nas je vodička peljala na ogled živali. Videli smo slone, tigre, geparde, šimpanze, žirafe, pave, kozoroge, medvede, volke ... Šli smo v učilnico. Tam nam je vodička podrobneje predstavila kačo in tenreka. Po ogledu živali smo se igrali na igralih. Nekaj časa smo se igrali, potem pa smo odšli iz živalskega vrta. Usedli smo se na avtobus in kmalu prispeli v center Ljubljane. Peš smo šli do McDonaldsa. Tam smo se okrepčali, nato pa smo šli do Prešernovega kipa, kjer smo se fotografirali. Šli smo tudi čez Tromostovje in v Mestno hišo, kjer smo delali poskuse. Po ogledu Ljubljane smo se utrujeni odpeljali domov. Izstopila sem na avtobusni postaji, kjer me je čakala babica in skupaj sva odšli domov.

Eva Tušnik, 3. a

V sredo zjutraj smo se z avtobusom odpravili na izlet v Ljubljano. Na poti do Ljubljane sem sedel s Tjašem. Približno pol ure sva se pogovarjala o hišnih ljubljenceh. Potem pa je učiteljica prižgala televizijo in gledali smo, kako je neki snemalec snemal leve. Film je bil malo žalosten, saj so levi pokončali veliko živali. Ko smo končno prispeli, smo odšli v živalski vrt. Tam so mi bili najbolj všeč morski levi, saj so njihovi oskrbniki z njimi pripravili zelo zanimiv nastop. Všeč pa so mi bile tudi druge živali, na primer kozorogi, gepardi, tigri, žirafe ... Ko sem videl zebre, sem si izmislil vic, ki se glasi tako:

Janezek vidi zebro in reče mami: »Glej, konj v pižami!«

Nato smo odšli v učilnico. Tam smo spoznali zelo čudno žival podobno ježu, a na žalost sem že pozabil, kako se imenuje. Pri tisti čudni živali sem si najbolj zapomnil, da me je polulala. Nato smo si lahko ogledali pravega pitona. Nekateri so si ga upali dati koli vratu. Jaz nisem bil med tistimi, a sem ga vseeno pobožal. Potem smo odšli v trgovino s spominki. Tam sem kupil magnet, na katerem je bila narisana panda. Potem smo se z avtobusom odpeljali v center Ljubljane. Tam smo najprej odšli v McDonald's, saj smo bili lačni prav tako kot tigri v živalskem vrtu. Ko smo pojedli, smo šli h kipu Franceta Prešerna. Tam smo se tudi fotografirali. Pogledali smo, kam gleda in zagledali Primičevo Julijo. Nato smo šli čez Tromostovje in mimo Robovega vodnjaka. Videli smo tudi Ljubljanski grad. S sošolcem sva se pogovarjala o različnih mestih in ugotovila, da je Ljubljana mini New York. Za konec smo odšli še v Mestno hišo, kjer smo delali poskuse. Po končanem ogledu smo se z avtobusom odpeljali nazaj pred šolo. Ta ogled mi je bil zelo všeč, saj sem podrobno spoznal glavno mesto svoje domovine.

Ažbe Turičnik, 3. a

V sredo, 31. 5. 2017, smo tretješolci odšli v Ljubljano. Najprej smo odšli v živalski vrt. Tam smo videli veliko živali. Videli smo pava, lamo, medvede, opice, zebre, krave, ovce, žirafe, slona, kamele, volke, surikate, morskega leva in še veliko drugih živali. Nato smo odšli v učilnico. Tam smo lahko izbrali dve živali, ju od blizu pogledali in se jih dotaknili. Izbrali smo kačo in ptičjega pajka. Jaz sem si kačo dala okoli vratu, pajka pa sem pobožala. Zelo sem bila vesela, ker sem premagala strah pred kačo. Nato smo se odpeljali v center Ljubljane. Najprej smo šli v McDonald's. Ko smo se vsi najedli, smo šli pogledat Tromostovje in Prešernov spomenik. Videli smo tudi grad. Potem smo šli v mestno hišo, kjer smo delali eksperimente. Ta dan je bil zelo lep.

Naja Kovač, 3. b

Svetovna prvakinja Janja Garnbret

Svetovna prvakinja v plezanju, Janja Garnbret, se je rodila leta 1999 in živi v Šmartnem pri Slovenj Gradcu z mamo, očetom in babico.

Je članica Šaleškega alpinističnega odseka Velenje. Njen trener je Gorazd Hren.

Janja je obiskovala osnovno šolo Šmartno pri Slovenj Gradcu, zdaj pa je v 3. letniku gimnazije v Velenju. Obiskuje športni oddelek, letos bo prav dobra.

Plezati je začela, ko je bila stara 6 let. Najprej je plezala po omarah, vratih, drevesih in vsem, kar je bilo večje kot ona, kasneje pa se je prvič preizkusila na promocijski steni v Slovenj Gradcu. Vpisala se je v klub v Slovenj Gradcu, po enem letu pa se je prestavila v Šaleški alpinistični center Velenje.

Janjini dnevi so si podobni. Zjutraj jo starši odpeljejo v šolo. Po šoli ima treninge, ki trajajo 3–4 ure. Domov pride okoli 7. ure zvečer s starši ali pa z avtobusom. Doma se do konca dneva uči, nato pa se odpravi spat.

Janja tekmuje v težavnostnem plezanju, kjer plezajo na stenah, visokih okoli 20 m, cilj pa je priti čim višje. V balvanskem plezanju, kjer so nižje stene, je cilj preplezati čim več balvanov v krajšem času, v hitrostnem plezanju pa je cilj biti čim hitrejši.

Janja se najprej pripravlja na balvanske tekme, ker so v tekmovalni sezoni prve. Dela vaje za moč, kot so zgibi in sklece, in ročka, kar pomeni, da pleza brez nog.

Na tekmah so prvi dan kvalifikacije, naslednji dan je dopoldan polfinale in zvečer finale.

Janja zaradi plezanja tudi veliko potuje. Pred tednom je bila na Japonskem in Kitajskem, čez mesec pa bo odšla v Ameriko. Kadar pa je Janja v Sloveniji, je zaradi treningov v Velenju, tako da je skoraj nikoli ni doma.

Janja v plezanju uživa. Ni razočarana, če ne zmaga, razočarana je le, če sama ve, da ni dala vsega od sebe in bi lahko bila boljša.

Posebne diete nima, lahko je vse, saj vse kalorije porabi. Zelo rada ima čokolado in rižoto.

Tudi poleti, ko nima pouka, svoj prosti čas delno posveti plezanju. Seveda pa si tudi privošči počitek, zato se z Domnom odpravita na morje, kjer večinoma občudujeta okolico. Ker sta oba plezalca, bolj malo plavata, saj se morajo plezalci izogibati kopanju.

Zaradi treningov in tekem Janja zamudi veliko ur pouka, tudi teste in spraševanja. Nekatere teste ji oprostijo in jih ni potrebno pisati, nekaj pa jih mora pisati, predvsem ob koncu leta.

Lana Melak Kac, 7. a

Janjin prvi šolski dan.

Na poti v Kekčevo deželo.

S sošolci na taboru v Lukovem domu na Pungartu.

USTVARJALNI KOTIČEK

PTIČEK

ŽIVEL JE PTIČEK. ŽIVEL JE V GNEZDU NA ZVONIKU.
NEKEGA DNE JE PTIČEK ŠEL NABIRAT HRANO ZA
SVOJE MLADIČE.
KO SE JE VRNIL, NI BILO NOBENEGA MLADIČA VEČ.
ISKAL JIH JE POVSOD. KO SE JE OBRNIL, JE VIDEL
SVOJE MLADIČE,
KAKO SAMI LETIJO.
PTIČEK JE BIL ZELO VESEL.

AJŠA NABERNIK, 2. A

MORSKA DEKLICA

NEKOČ JE ŽIVELA MORSKA DEKLICA.
ŽIVELA JE V GRADU.
NEKEGA DNE JE ŠLA NA OBISK K PRIJATELJICI.
KO JE ŠLA DOMOV, JE SREČALA RAKA.
RAK JO JE UŠČIPNIL.
MORSKA DEKLICA PA GA JE ODGNALA. KONEC.

ANIKA OCEPEK, 2. A

LEV POD DREVESOM

ŽIVEL JE LEV KUKI. BIL JE POD DREVESOM. URA JE BILA DVE ZJUTRAJ. LEVČEK SE JE ODPRAVIL NA SPREHOD. SREČAL JE JURČKA IN GA VPRAŠAL, ČE JE KJE VIDEL MAMO, PA JE REKEL NE. LEVČEK JE ŠEL NAPREJ. SREČAL JE INES IN JO VPRAŠAL, ČE JE KJE VIDELA MAMO. REKLA JE NE. LEVČEK JE ŠEL NAPREJ. PA JE SREČAL LILI IN JO VPRAŠAL, ČE JE KJE VIDELA MAMO, PA JE REKLA NE. LEVČEK SE JE ODPRAVIL NAPREJ IN SREČAL PIKIJA. VPRAŠAL GA JE, ČE JE KJE VIDEL MAMO. ODGOVORIL JE, DA JO JE SREČAL TAM POD DREVESOM. LEVČEK SE MU JE ZAHVALIL IN ŠEL K MAMI. LEPO STA SE OBJELA IN ŠLA SKUPAJ DOMOV.

PRIŠEL JE VEČER IN LEVČEK JE MORAL ZASPATI, ZATO MU JE MAMICA PREBRALA PRAVLJICO IN LEVČEK KUKI JE ZASPAL.

VANESA OTIČ, 2. A

JEŽEK BREZ HRUŠKE

V ŠMARTNEM JE ŽIVEL JEŽEK. V PETEK JE PRIŠLA ZIMA. ZELO JE BILO MRZLO. JEŽEK JE BIL ZELO ŽALOSTEN, KER NI BILO HRUŠKE. V SOBOTO SE JE SNEG STOPIL IN PADALE SO HRUŠKE.

ALEN KOLAR, 2. A

ČAROBNI JEŽ

ZA DEVETIMI GORAMI JE ŽIVEL JEŽ. BILO JE PAR DNI NAZAJ. JEŽ JE SPOZNAL LISICO, KI SE JE DELALA, DA JE PRIJATELJICA. POŽRLA JE JEŽA. JEŽ SE JE ZBRAL IN ODPRL LISIČIN GOBEC. LISICI JE BILO ŽAL. ŽIVELA STA VSAK PO SVOJE DO KONCA SVOJIH DNI.

MIŠA ŽVIKART, 2. A

ČAROVNIK IN ČAROVNIJA

NEKOČ JE ŽIVEL ČAROVNIK, KI NI ZNAL ČARATI. ZGODILO SE JE DANES. GOSPOD ČAROVNIK JE IMEL ČAROVNIŠKO PREDSTAVO. KO JE HOTEL ZAČETI S PREDSTAVO, JE UGOTOVIL, DA NIMA NAPOJA. TO JE BILO V CIRKUSU. A POTEM SO MU VSI GOVORILI BUUU!

POTEM JE ŠEL IZ CIRKUSA DOMOV NAREDIT NOV NAPOJ. KO GA JE NAREDIL, JE ŠEL NAZAJ V CIRKUS. NASLEDNJI DAN JE SPET NAREDIL PREDSTAVO. GOSTJE SO BILI VESELI IN SO PLOSKALI. TO JE BIL EN VELIK KONEC.

EVA LAUKO, 2. A

PRINCESA IN MIŠ

NEKOČ JE ŽIVELA PRINCESA PO IMENU NINA. ŽIVELA JE V GRADU NA JAPONSKEM. NEKEGA DNE SREDI JUNIJA SE JE IGRALA IN ŽOGA JI JE PADLA V LUKNJO. IZ NJE JE POKUKALA MIŠKA IN JI VRNILA ŽOGO. NINA JO JE VZELA DOMOV. KO JE ŠLA NINA H KOSILU, JI JE MIŠKA RAZMETALA SOBO. NINA JE TO OPAZILA IN JO POSLALA VEN. MIŠKO JE ZAZEKLO. NINA JO JE SLIŠALA IN JO VZELA K SEBI. OBJELA JO JE IN ŽIVELI STA SREČNO.

BLAŽKA FINC, 2. A

VELIK ZMAJ

ŽIVEL JE VELIK ZMAJ ZA DEVETIMI GORAMI. V PETEK SE JE ZELO NAJEDEL, KER JE BIL ZELO LAČEN. V SOBOTO IN NEDELJO GA JE ZELO BOLEL TREBUH. V PONEDELJEK SE JE ŠE BOLJ NAJEDEL, KER JE MISLIL, DA MU BO BOLJE, AMPAK MU NI BILO. V TOREK PA JE POJEDEL SAMO PET LISTKOV IN MU JE BILO ZELO BOLJE.

ALEN KOLAR, 2. A

ČAROBNA ČEBELA

NEKOČ JE ŽIVELA ČAROBNA ČEBELA. LAHKO JE GOVORILA. IZPOLNILA TI JE TRI ŽELJE. IME JI JE BILO ČRTICA. RADA JE LETELA. ŽIVELA JE V ČEBELNJAKU. BILA JE PRINCESA ČEBEL. NI BILA TAKŠNA KOT DRUGE ČEBELE, SAJ JE LAHKO GOVORILA IN RAZUMELA DRUGE ČEBELE. NEKEGA DNE JE SREČALA DEKLICO, KI NI IMELA DOMA. ČEBELA JI JE POVEDALA, DA JI LAHKO IZPOLNI TRI ŽELJE. DEKLICA JI JE REKLA: »RABIM SAMO MAMO, OČETA IN DOM.« ČEBELA JI JE IZPOLNILA ŽELJO IN ODŠLA. DEKLICA JE BILA SREČNA IN JE ŽIVELA DO KONCA DNI.

VANESA BERLOŽNIK, 2. A

ČAROBNI PES

NEKOČ JE ŽIVEL ČAROBNI PES. IME MU JE BILO ELVIS. NOSIL JE RDEČO OVRATNICO S PIKAMI. RAD JE TEKEL. NJEGOVA MOČ JE BILA LEPOTA. IMEL JE PRIJAZNE LASTNIKE. NEKEGA DNE JE SPOZNAL PRIJATELJA. NAJRAJE STA SE LOVILA. KO SE JE ZNOČILO, JE ELVIS ŠEL V POSTELJO IN ZASPAL.

VANESA BERLOŽNIK, 2. A

MUCKA LINA

NEKEGA DNE JE MUCKA LINA ODŠLA V GOZD. TAM JE SREČALA GOSPODA VOLKA. LEPO GA JE POZDRAVILA, Vendar VOLK NI BIL DOBRE VOLJE. BOLEL GA JE ZOB. ZELO SE JE BAL ZOBOZDRAVNIKA. ZOBOZDRAVNIK MU JE POPRAVIL LUKNJICO V ZOBU. MUCKA LINA MU JE DEJALA, DA SI MORA REDNO UMIVATI ZOBE. ČE SI BO ZOBE UMIVAL PRIDNO, MU NE BO TREBA K ZOBOZDRAVNIKU.

ANA KAKER, 2. A

LAČNA LISICA

ŽIVELA JE LISICA, KI JE BILA LAČNA. NEKEGA DNE JE ŠLA NA SPREHOD. SREČALA JE VOLKA IN PTIČKO. VOLK JE LOVIL PTIČKO IN JO ŽELEL POŽRETI. LISICA JE POKAZALA ZOBE IN VOLK SE JE USTRAŠIL IN ZBEŽAL. PTIČKA JE V ZAHVALO LISICI POKAZALA, KJE JE HRANA. LISICA NI NIKOLI VEČ BILA LAČNA.

MAJ ROŠER, 2. A

BOŽIČNI VEČER

RAD BI VIDEL BOŽIČKA, KO TO NOČ PRIDE, KAJTI
RAD BI GA VPRAŠAL, ALI JE DOBIL MOJE PISMO.
RAD BI VIDEL, KAKO SE BLEŠČIJO NJEGOVE OČI,
RAD BI MU DAL DARILO TUDI JAZ;
RAD BI VIDEL, ALI JE NJEGOVA KOSMATA
BELA BRADA RES PRAVA,
RAD BI GA VPRAŠAL, ALI JE KDAJ OBTIČAL
V KAKŠNEM DIMNIKU,
RAD BI POBOŽAL SEVERNEGA JELENA.

NAJRAJŠI PA BI VIDEL SANKE, KAKO SE VZDIGNEJO
V ZRAK IN LETIJO MIMO MESECA.

TOREJ MORAM OSTATI ... BUDEN ...
RES MORAM ... AMPAK TAKO SEM ZASPAN ...
SAMO ZA HIPEC BOM ZAPRL OČI ...
ZA HIP ALI DVA ... ZZZ ...
ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ ...

NEJA SINREIH, 2. A

MEDO LUMBI

NEKOČ PRED DAVNIMI CASI JE ŽIVEL OTROK, KI JE IMEL MEDVEDKA LUMBIJA. ZVEČER JE OTROK OŽBI REKEL MEDVEDKU, DA ŽELI, DA JE ŽIV. ZJUTRAJ SE JE OŽBEJ ZBUDIL IN LUMBI JE BIL ŽIV. EN DAN KASNEJE JE LUMBI PONOREL, KER MU JE BILO TO ZELO VŠEČ. OŽBIJEV OČKA JE MEDVEDKA SKRIL. NASLEDNJI DAN JE LUMBI POBEGNIL, ČEZ PET UR JE PRIŠEL NAZAJ.

VITO ABER, 2. A

NOGOMET

PRIJAVIL SEM SE V NOGOMETNO EKIPO. HOTEL SEM BITI GOLMAN. TAKO SEM BIL DOBER, DA ME JE TRENER POHVALIL. NA TEKMI SEM IMEL 5 OBRAMB. OD TEDAJ TRENIRAM VSAK DAN.

MIHA ROTOVNIK, 2. A

MESTO

NEKOČ JE BILO MESTO, KI NI IMELO NITI ENEGA DREVEŠA. OTROCI SO BILI ZELO ŽALOSTNI. NEKEGA DNE PA SE JE ZGODIL ČUDEŽ. NA JASI JE ZRASLO DREVO POLNO HRUŠK. MEŠČANI SO BILI ZELO VESELI, OTROCI PA SO SE VESELO SLADKALI S HRUŠKAMI.

TEO KRAJ/NC, 2. A

SREČKO

ŽIVEL JE V STARIH ČASIH SREČEN DEČEK. IME MU JE BILO SREČKO. POPOLDAN JE IGRAL NOGOMET. SPOZNAL JE PRIJATELJA JANKA IN MAJA. IGRALI SO NOGOMET. JANKO JE PADEL. UČITELJ MU JE DAL OBKLADEK. POTEM SO SI PODAJALI ŽOGO. ŽIVELI SO SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

TEVŽ BRICMAN, 2. A

ČAROBNI KRISTAL

ŽIVELA JE PRINCESA. NEKEGA POLETNEGA DNE JE
ŠLA ZA HIŠO.
TAM JE NAŠLA KRISTAL. PRINCESA JE HITRO ŠLA PO
VRVICO IN V KRISTAL JE NAREDILA LUKNJO.
V LUKNJO JE POTISNILA VRVICO. POTEK JE DOBILA
FANTA, KI JE BIL KRALJ.

HANA KOGELNIK, 2. A

MUC LERI

NEKOČ JE ŽIVEL MUC LERI.
ŽIVEL JE V PRAGOZDU.
SPOZNAL JE RONJA.
ZGODILO SE JE OB ENIH ZJUTRAJ.
STEPLA STA SE, KER JE LERI RONJU
VZEL DALJINEC.
NAJPREJ NISTA VEDELA, KAKO BI RAZPLETLA PREPIR,
A KMALU JE BILO PREPIRA KONEC.
IN TAKO SE JE SREČNO KONČALO.

NEJC LAUKO, 2. A

JAKOB IN ČAROBNO DREVO

Nekoč pred davnimi, davnimi časi je živel fant po imenu Jakob. Želel si je čarobno drevo. Nekoč mu je mama izročila nekaj novcev in ga poslala na tržnico kupit sadje. Jakob je hodil in hodil in le prispel na tržnico in kupil sadje. Vendar mu je še ostalo denarja. Zato se je napotil drugam. Od nekega trgovca je kupil seme. Jakob ga je posadil na vrt in ga zalil. Ko je končal, je bila že trda noč. Odšel je spat. Vendar Jakob ni vedel, da je seme čarobno, ki je v hipu zraslo v lepo košato drevo. Krošnja drevesa ni bila iz listja temveč iz zlata. Ko se je Jakob zbudil, je ostrmel. Takoj je zbudil mamo in jo odpeljal do drevesa. Vsa vesela sta začela obirati drevo. Postala sta najbogatejša v deželi. Kupila sta si prekrasno vilo, jacuzzi, balkon, ki je segal vse okoli vile, in bazen, ki se je vil prav tako okoli vile. Kupila sta si tudi prekrasno posest. Zgradila sta travnik pravljic. Otroci so vedno prihajali tja brat pravljice. Tako so bili srečni, da so kar pokali od smeha. Tako je Jakob postal legenda. Čarobno drevo stoji še danes, le najti ga je treba.

Lia Mlinšek, 2. b

KROJAČEK HLAČEK

Pred davnimi, davnimi, davnimi časi je živel krojaček Hlaček. Nekega dne so otroci prišli h krojačku in potožili: »Posekali so pravljичno drevo.« »Ojoj«, se je ustrašil krojaček Hlaček. Naslednji dan je bila v mestu para samo zaradi pravljичnega drevesa. A otroci niso vedeli, da ima krojaček moč, saj je čez nekaj dni bilo spet vse po starem. Otroci so se spet igrali zunaj.

Ožbej Sovinc, 2. b

STARKA

Nekoč je globoko v gozdu živela starka. Živela je sama in bila je dobrega srca. Na obisk k njej so hodili samo otroci. Zelo rada jim je pomagala. Otrokom, ki jim starši niso mogli kupiti oblačil, je sešila nove hlače, majice in obleke. Otrokom, ki nikoli niso dobili sladkarij, je spekla torte in druge slaščice. Tako tudi starki ni bilo nikoli dolgčas, saj je delala za otroke in se z njimi igrala, veselila in jim pripovedovala zgodbe. Otroci so vse dneve preživeli s starko. Lahko bi se igrali na igrišču, vendar so bile zgodbe, ki jih je pripovedovala starka, bolj zanimive. Zgodbe, ki jih je pripovedovala, je sama doživela ali pa jih je prebrala iz knjig. Najbolj zanimiva zgodbica, ki so jo želeli slišati otroci vsak dan, je bila zgodbica o Leseni kraljici.

Nekega dne pa so otroci prišli na obisk in so videli, da je starka zbolela. Takrat so tudi otroci starki pomagali, kot je ona njim. Pomagali so ji pri hišnih opravilih, kuhali so ji čaj in dajali zdravilo. Ker so ji pomagali, je starka hitro ozdravela in se jim zahvalila za pomoč.

Otroci in starka so se še naprej vsak dan srečevali, si drug drugemu pomagali in se imeli radi.

Lana Krajnc, 2. b

ČAROBNA ROŽA

Na peti gori je nek deček posadil malo zrnce. Čez sto dni je zrastle malo steblo. Po treh dneh pa je zrasel še majhen cvet. Deček je utrgal rožo in jo odnesel domov. Izbral je najlepšo vazo in rožo postavil vanjo. Vazo je postavil na mizo v jedilnici. Ko je prišla mama iz službe, je bila jezna na dečka, ker je utrgal tako prečudovito rožo. Deček je bil nad mamino reakcijo zelo razočaran, saj jo je z rožico želel presenetiti. Naslonil se je na mizo in jokal. Kar naenkrat pa se je zaslišal mili glasek, bil je glasek rože. Roža mu je rekla: »Deček, zakaj jokaš?« On pa si je obrisal solze in rekel: »Roža, saj ti govoriš«. Roža mu je rekla: »Deček, jaz sem čarobna roža, to naj ostane najina skrivnost«. Vzel je vazo in jo odnesel v svojo sobo. Ko je sklonil glavo, da bi povohal cvet, mu je roža rekla, da mu izpolni željo. Deček ji je odvrnil: »Želim si, da moja roža ne bi nikdar ovenela.« Roža je bila tako presenečena nad dečkovo željo, da je tudi ona potočila solzo. Res je, roža in deček sta še dolgo živela, bila sta nerazdružljiva, rožica pa mu je izpolnila marsikatero željo.

GROZNI GOZD

Nekoč pred davnimi časi je sredi Šmartna stal grozni gozd. Nekoč se je rodila majhna deklica tik poleg gozda. Edino ona je bila naše zadnje upanje, da bi premagala zlobne pošasti v gozdu. Nekega dne, ko je deklica zrastle, je imela dovolj moči, da premaga pošasti. Ko je deklica stopila v gozd, je srečala groznega zmaja. Deklica ni mogla ničesar storiti, zato je tekla in za njo se je nabiralo še več pošasti. Ko ni mogla več teči, se je skrila v grmovje. Iz grmovja se je prikazala vila in rekla, da ji bo izpolnila tri želje. Prva željo, ki si jo je zaželela, je bila, da pošasti izginejo. In grozni gozd je postal spet srečni gozd.

Lina Vunderl, 2. b

MANCA IN LIA

Nekoč pred davnimi časi sta živeli deklici z imeni Manca in Lia. Bili sta najboljši prijateljici. Lia je bila zelo vesela, ker je Manca imela praznovanje. Prinesla je mafine in lizike. Učenci so vse pojedli. Ko je bil petek, je Lia prišla k Mancini na obisk. Nato sta se igrali in igrali. Lia je prespala pri Mancini. Nato je ati rekel, da mora Lia domov. Manca se je poslovila in Lia tudi. Adijo in odšla je.

Manca Rošar, 2. b

ČAROBNA ROŽA

Nekoč je za devetimi vodami in devetimi gorami rasla roža. Imela je majhna rdeča lička in lepe majhne modre oči. Njeni cvetovi so bili roza barve. Ta čarobna roža je znala govoriti. Nekoč je mimo prišel pastir. Roža ga je nagovorila. Pastir jo je utrgal. Čez en teden je roža ovenela. Pastir je bil žalosten.

Sara Pečolar, 2. b

ŠOLA

V šoli je malo igrišče. Otroci se zelo radi igrajo na igrišču. Nekega dne je prišel črn oblak. Za njim pa še neurje. Lilo je kot iz škafe. Šoli je odneslo celo streho in dež jo je zalil. Celo šolo je podrlo. Otroci so še pravi čas zbežali iz šole. Bili so žalostni. En otrok se je domislil, da bi zgradili novo šolo. Otroci so bili zelo veseli.

Hana Krevh, 2. b

Svit mjav, mjav

V veliki hiši živi Svit, deček, ki je poleti praznoval osmi rojstni dan. Najraje ga ima ata Stanč. Ata Stanč Svita nikoli ne vleče za ušesa, čeprav so zelo velika. Kadar Svit brca žogo v sobi, ati Stanč zapre vrata, da ga ne vidi. Tako je s Svitom vedno vse v najlepšem redu.

Nekega dne pa je bilo grozno. Lahko bi rekli kar Svit mjav, mjav. Za kosilo so imeli zelenjavno juho in kot ponavadi, je bil Svit zelo žejen. Vsako žlico zelenjavne juhe je Svit pridno zalival z mlekom. Oče Stanč je rekel, da bo postal mačka, če bo tako pil mleko. In potem so se pokazala mačja ušesa, rep in kar naenkrat se je Svit spremenil v mačko. Ata Stanč je bil prestrašen in ni vedel, kaj naj stori. Maček Svit mu je rekel, da naj prinese čokoladni sladoled in čokolado. Ko je ata Stanč to željo izpolnil, se je maček v trenutku spremenil nazaj v Svita.

Svit Serušnik, 3. b

Tudi letošnji četrtošolci so se malce poigrali s pravljicami, jim premešali junake, zgodbe, čas ... in nastale so nove, unikatne zamešane pravljice.

Sladka hišica v gozdu

Nekega dne sta se Janko in Metka potepala po gozdu. Pred seboj sta kar naenkrat zagledala deklico, ki jima je povedala, da ji je ime Rdeča kapica. Skupaj so odšli naprej. Ko so že nekaj časa hodili, so pred seboj zagledali hišo, ki je bila iz sladkarij. Vstopili so in v njej zagledali staro gospo. Ta gospa je bila babica Rdeče kapice. Rdeča kapica ji je dala vino in potico. Ko je babica to pojedla, je legla, da bi se spočila. Mimo hiše pa je takrat prišel volk. Slišal je smeh otrok in se odločil, da bo pogledal, kaj se dogaja. Potrkal je in odprla mu je Rdeča kapica. Ko jo je volk zagledal, jo je hitro požrl. Janko in Metka sta to videla in hitro stekla do volka ter Rdečo kapico potegnili iz volkovega trebuha. Volku sta nato trebuh napolnila s črvi. Ko je volk opazil, da ima poln trebuh, je hotel oditi domov. Trudil se je in trudil, toda vstati ni mogel. Rdeča kapica, Janko in Metka so se smejali. Poslovnili so se od babice in odšli proti domu. Malce v stran od babičine hiše pa je živel lovec, ki si je že dolgo želel uloviti volka. Janko je stopil do njega in mu povedal, da leži volk v babičini hiši. Lovec je vzel puško in se odpravil na pot. Rdeča kapica, Janko in Metka pa so odšli dalje. Janko in Metka sta se vrnila nazaj k očetu, Rdeča kapica pa nazaj k svoji družini. Od takrat naprej so se pogosto obiskovali.

Neža Slemenik, 4. a

Zlobna čarovnica

Nekoč je živel oče, ki je imel hčerko z imenom Rdeča kapica. Poslal je hčerkico, naj nese bolnemu dedku potico. Na poti je srečala Janka in Metko. Postali so prijatelji in skupaj nadaljevali pot. Ob poti jih je pričakala zlobna čarovnica, ki se je pretvarjala, da je uboga stara gospodinja. Ponudili so ji pomoč, isti hip pa jih je ona uročila. Vsak, ki je kaj popil, se je spremenil v volka. Žejni so nadaljevali pot. Ko so prišli do dedka, so mu ponudili potico. Rešeni so bili uroka, dedek pa je ozdravel.

Manca Krevh, 4. a

Rdeča kapica in Metka

Nekoč sta živeli Rdeča kapica in Metka. Nekega dne jima je mama dala košaro, da jo neseta k babici. Srečali sta volka, ki ju je vprašal, kam gresta. Deklici sta mu povedali. Ko sta prišli do babice, sta pozvonili in vstopili. »Babica, ti si se pa spremenila,« je rekla Metka. »Zakaj pa imaš tako velike zobe?« je vprašala Rdeča kapica. »Da vaju lahko požrem!« je odgovoril volk, ki je prej pojedel že babico. Deklici sta začeli bežati. Čez reko jima je pomagal labod Janko. Spoprijateljili so se in postali prijatelji. Lovec je medtem v hiši našel volka, ki je spal. Prerezal mu je trebuh in ven je skočila babica. Rdeča kapica in Metka sta laboda Janka peljali k čarovnici, ki ga je spremenila v človeka. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Yuri Jeromel, 4. b

Zlobna čarovnica

Pred davnimi časi so živeli Janko, Metka in Rdeča kapica. Njihova babica je bila zelo bolna, zato so se jo odpravili obiskat. Srečali so lovca, ki jih je opozoril, da je v gozdu zlobna čarovnica z dolgim nosom. Kljub opozorilom so odšli naprej in srečali starko. Vprašala jih je, kam gredo. Povedali so, da gredo obiskat bolno babico, ki živi v čokoladni hiši. Čarovnica je nato izginila, oni pa so šli dalje. Končno so prišli do babičine hiše. Vstopili so, takrat pa »HAM« in pojedla jih je strašna čarovnica. Prišel je lovec in stari čarovnici prerezal trebuh ter rešil otroke in babico. Čarovnici pa so trebuh napolnili s kamni ter jo porinili v peč. Tako so do konca svojih dni srečno živeli.

Maks Gašper, 4. b

Janko in Metka pri babici

Nekoč, pred davnimi časi, sta živela deček in deklica po imenu Janko in Metka. Nekega dne ju je mama poslala do bolne babice. Dala jima je košaro, v kateri je bila potica in topel čaj. Janko in Metka sta hodila po gozdu. Ker je bila tema, nista in nista našla poti do babice. Utrujena sta legla pod velik hrast, se namestila na mah in čez nekaj trenutkov sladko zaspala. Ko sta se zjutraj zbudila, sta bila spočita in krenila sta po drugi poti. Prišla sta do hiške iz sladkarij. Streha je bila iz biskvita, stene iz čokolade, okna iz najbolj tankih ploščic sladkorja, na vrtu pa so rastle torte in kolački vseh vrst. Skozi vrata je stopila njuna babica in jima ponudila vse, kar sta videla. Otroka sta se začela sladkati. Ko sta bila sita, jima je babica pokazala še omaro polno zlatnikov ter jima dala nekaj od tega, saj so bili v njihovi družini zelo revni. Janko in Metka sta se naslednji dan vrnila domov živa in zdrava. Očetu in mami sta pokazala svoje žepe, ki so bili polni zlatnikov in od takrat naprej so srečno živeli.

Manca Praprotnik, 4. b

Rdeča Metka

Nekoč je živela za tiste čase bogata družina, ki je prebivala v hiški iz sladkarij. V družini je bila deklica, ki so jo klicali Rdeča Metka. Nekega dne sta jo oče in mati nagnala v gozd, kjer se je izgubila. Nasproti ji je prišel deček. Ime mu je bilo Janko. Skupaj sta se odpravila proti Jankovemu domu. Na poti sta srečala volka in čarovnico, ki sta bila zelo radovedna, kam sta namenjena. Povedala sta, da gresta k Janku. Ko sta Rdeča Metka in Janko prišla do Jankovega doma, sta ju tam pričakala in ju požrla. Na srečo pa sta takrat domov prišla Jankova mati in oče. Videla sta, da sta volk in čarovnica požrla Janka in Rdečo Metko. Ker sta čarovnica in volk spala, ju je pičil z iglo. Volk je izbruhal Rdečo Metko, čarovnica pa Janka. In srečno so živeli do konca svojih dni.

Tigo Jeromel, 4. b

Predstavitev dveh knjig, ki so ju brali nekateri šestošolci. Avtor knjige Učiteljica Breda je France Bevk, knjigo Erazem in potepuh pa je napisala vsem znana Astrid Lindgren.

UČITELJICA BREDA

Knjige so zelo pomembne v našem življenju. Omogočajo nam širjenje besednega zaklada in iz njih izvemo veliko novih in zanimivih reči.

Moja knjiga nosi naslov Učiteljica Breda, ki jo je napisal znan slovenski pisatelj France Bevk.

France Bevk se je rodil leta 1890, umrl pa, ko je dopolnil svojih osemdeset let. Prejel je Prešernovo ter Levstikovo nagrado.

Knjiga, ki jo je napisal, govori o partizanski učiteljici, ki se skupaj s svojimi učenci sooča z drugo svetovno vojno in spopadi z Nemci. Pisatelj v knjigi opisuje tudi posamezne učence v šoli in doma z njihovimi družinami.

Učiteljica Breda je v tej zgodbi glavna književna oseba. Mislim, da je zelo pogumna, saj si je upala poučevati otroke kar med vojno. To se je zgodilo, ko ji je komandir rekel, naj gre za učiteljico. A to njej ni delalo težav, saj so se z učenci zelo dobro razumeli.

Ena izmed njenih učencev je bila deklica Zinka, ki ji je umrla mama, oče pa ni bil kaj prida, zato ji ni preostalo nič drugega, kot da se preseli k teti. A tudi z njo se ni nič kaj dosti razumela.

Najbolj mi je bilo všeč, ko je v šolo prišel narednik Nemcev in hotel izvedeti čim več o partizanski šoli in učiteljici, ki tam poučuje. A Breda mu ni povedala resnice, saj je trdila, da je šola slovenska. Narednik ji seveda ni verjel, zato je preiskal vse omare in predale, da bi našel kakšen namig. Na koncu so ga zamotili Bredini učenci in Breda si je lahko oddahnila.

Zaradi žalostne vsebine mi knjiga ni bila preveč všeč, prav tako neb tudi konec, ko Breda zboli in po okrepitvi nato poučuje na drugi šoli, kjer je bolj varno.

Všeč mi je pa bilo, kako so se otroci soočali z raznimi izzivi, ki jih dandanes njihovi vrstniki ne bi zmogli opraviti.

Lara Šaloven, 6. a

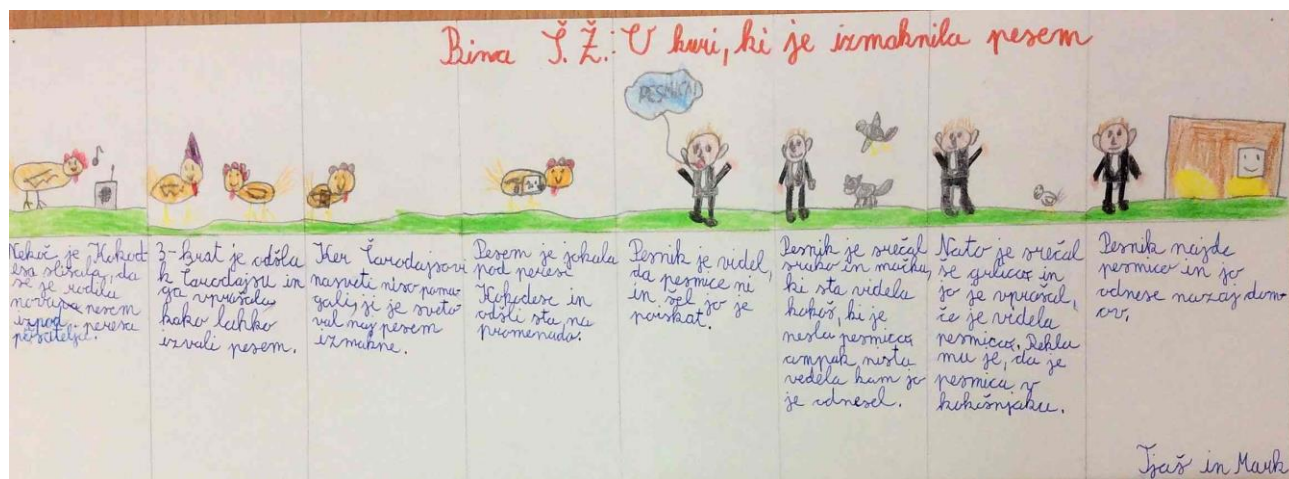
ERAZEM IN POTEPUH

Prebrala sem že veliko knjig in ena izmed njih je Erazem in potepuh. Knjigo je napisala Astrid Lindgren. Švedska pisateljica se je rodila 14. novembra 1907, umrla pa 28. januarja 2002. Rodila se je v kmečki družini. Bila je urednica za mlade v ugledni švedski založbi. Napisala je več kot 23 del za mladino.

Knjiga govori o majhnem dečku Erazmu, ki nima staršev in prebiva v sirotišnici. Življenja v sirotišnici se kmalu naveliča in sklene, da pobegne. Zelo ga je strah, a vseeno neko noč skoči skozi okno in pobegne daleč, kolikor ga nesejo noge. Naslednje jutro spozna potepuha Oskarja, ki je zelo prijazen in ljubezniv človek. Erazem se odloči, da bo potoval z Oskarjem po svetu. Ker Oskar pri sebi nima denarja, z Erazmom hodita po vaseh in prepevata pod okni, da bi zaslužila dovolj denarja za preživetje. A nekega dne ugotovita, da sta hišo, v kateri živi zelo premožna gospa in katero je Oskar poznal, obiskala tatova oz. zlikovca. Erazem in Oskar se odločita, da vrneta premoženja ubogi gospe in pošljeta zlikovca v zapor. To je zelo težka naloga, zato imata kar nekaj težav. A na koncu jima le uspe. Gospa dobi svoje premoženje nazaj, tatova pa odpeljejo v zapor. Ugotovita, da sta ulovila najnevarnejša tatova daleč na okoli. Ko se vse to umiri, Erazem in Oskar odpotujeta naprej. Prispeta do Oskarjevega prijatelja in njegove žene. Dovolita, da se lahko najeta in prenočita pri njiju. Pri večerji se pogovarjajo o Erazmu. Mož in žena ga želita posvojiti. Erazem je sprva takoj za, a si naslednje jutro v trenutku premisli. Želi namreč ostati z Oskarjem, saj se je med tem časom zelo navezal nanj. Steče do Oskarja in mu pove, da ga noče nikoli več zapustiti. Oskar je zelo presenečen in vesel, saj se je tudi on močno navezal nanj. Odpotujeta naprej. Oskar Erazma popelje čez mesto, travnik in čez sijoč gozd. Prispeta do velike sive hiše, pred katero neka gospa obeša perilo. Erazem ugotovi, da je to Oskarjeva žena in da je to njegova hiša. Zelo je presenečen, saj ni vedel, da ima Oskar dom in ženo. Oskar in njegova žena Erazma v hipu posvojita. Erazem je bil najsrečnejši deček, saj je končno dobil svojo pravo družino.

Knjiga mi je bila všeč, saj imam rada pustolovščine. Težko pa mi je bilo, ko sem si predstavljala Erazma, fantka, ki nima staršev. Zato sem bila še toliko bolj vesela, da je Erazem našel topel dom. Pisateljčine knjige so prevedene v več kot 70 jezikov v več kot 100 državah. Njeno junakinjo Piko Nogavičko poznajo otroci vseh celin. Piko Nogavičko je ustvarila za svojo hči Karin. Leta 1958 je postala druga dobitnica nagrade za mladinsko literaturo Hans Cristian Andersen. Po knjigi Erazem in potepuh je bila posneta slovenska nadaljevanka, sama sem si jo tudi ogledala.

Hana Praprotnik, 6. a

Na literarnem natečaju BODI PISATELJ 2017 je sedmošolka Urška Vugrinec sodelovala s proznim prispevkom Lisičji duh. Zgodba pripoveduje o tem, kako ti lahko napakica zaradi nepazljivosti v trenutku spremni življenje.

LISIČJI DUH

Bila je pomlad. Vse se je prebujalo in ptice so letale visoko nad glavami male lisičke Coco, ki je čisto po tiho stopala skozi domači gozd. Zasliši nenaden šum.

Kar naenkrat je izza drevesa nekaj skočilo. »Bu! Ti loviš!« je zavpil drobčen lisjaček in stekel skozi hosto. Bil je Cocoin mlajši bratec Pepi. »Počakaj, te že dobim!« se je na pol v šali oglasila Coco in se podala v dir. Ko ga je končno ujela, sta se kot velika oranžna pomaranča skotalila po bregu. Ulegla sta se na hrbet in se smejala. Dokler nista nečesa ugotovila: »Pst! Na ozemlju volkov sva.« Pričneta se s hrbtom umikati nazaj proti ozemlju lisic. Kar naenkrat iz megle pokuka par oči. In še en, pa še en ... Nazadnje se v nekaj zaletita. To je Julius, vodja volčjega tropa in najmočnejši med njimi. Ujeta sta. Coco šepne Pepiju: »Beži. Pojdi po pomoč!« »Na moj znak ... Zdaj!« zavpije Coco in začne skakati v vse smeri, da bi zamotila zahrbtni trop. Pepi medtem poskuša zbežati, a ga zgrabi eden od volkov. Tudi Coco nekdo zgrabi za vrat. Vržejo ju v votlo deblo. Nekaj časa vlada popolna tišina. Začne se mračiti. »Coco, strah me je!« zajoče Pepi. »Vse bo v redu. Ko naju ne bo, naju bodo začeli iskati in očka bo prišel po naju ... Upam,« se je narejeno nasmehnila Coco. Prikažejo se zvezde in luna osvetli nebo. Kljub strahu Pepi zaspi. Coco se zazre v luno in sama pri sebi šepne: »Kje si, očka?«

Zjutraj ju nekdo grdo potegne iz debla. V trenutku, ko si zreta z volčjim tropom iz oči v oči, nastane popolna tišina. Kar naenkrat Julius zamahne s šapo proti Pepiju. Če se Coco ne bi žrtvovala, bi bratca ubil. Zažene se proti Pepiju in ga odrine stran, sama pa jo odnese z grdo rano na licu. Spet sledijo trenutki molka ... »Pokončajte ju!« zavpije Julius. Lisički si gledata s smrtjo iz oči v oči, ko kar naenkrat nekaj skoči iz grmovja in ju zgrabi za vrat. V gobcu neznanca varno pobegnejo pred volkovi in prispejo do domovanja lisic. Neznana bela postava ju odloži, oči se ji zasvetijo kot sonce na poletni dan, nato izgine. Ko prispeta do brloga, opazita žalostne obraze. Oče ju je poskušal rešiti, a so ga volkovi prej pokončali. Coco pove o beli postavi, ki ju je rešila. Vsi verjamejo, da je bil to očetov duh, ki se je odločil storiti poslednjo stvar, preden je odšel v večna lovišča.

Urška Vugrinec, 7. b

Na 11. MEDNARODNEM FESTIVALU OTROŠKE POEZIJE »DJEČIJE CARSTVO 2017«, ki ga razpisuje KULTART BANJA LUKA, sta svoje pesmi delili tudi naši učenki.

V NEZNANO

Pusta mesečina,
pomembna le tvoja je bližina.
Toplina, tvojih temnih misli votlina.
Kam vodi ta odprtina?
Stopim skozi vrata, sledi mi le tišina.
Podam se v temo, sledi ji le globina.
Tvoj razum prevladuje ljubezen, namesto
ostrina.
Ali je ljubezen močna bolečina?
Tišina.
Izstopim.
Vse je bila izmišljotina,
a na nebu je še vedno mesečina.

Sabina Čegovnik, 9. a

NEBESA

Tam, na najvišji gori,
kjer ptica prvič razpne krila,
je mati narava nebesa zgradila.
Ko ta svet za vedno zapustimo,
se tam zbudimo.
Tam vsaka lučka močnejše žari
in vsaka zvezda se lepša zdi.

A, pozor!
Zgodi se le, če verjameš,
drugače tam nikoli ne pristaneš.

MISLI INTROVERTIRANEGA MELANHOLIKA

Rada bi bila sama s tabo.
Rada bi živela zdaj, v tem trenutku
in poslala
preteklost in prihodnost v pozabo.
Ali sem lahko že sama s tabo,
preden z mojimi mislimi odplavam v osamo?
Samo bodi moj, da lahko pijeva toplo kavo
in v temni noči odideva
v skritih misli jamo.

Sabina Čegovnik, 9. a

V času se ujameš
in nikoli ne prispeš.
Postaneš le spomin,
spomin brez spominov,
teh majhnih goblinov,
ki te spominjajo na dobre stare čase,
ko si bil kar zagledan vase.
Brez pomena blodiš po času,
ne zaupaš niti lastnemu glasu.
Zato verjemite v nebesa
in morda vas tja popeljejo kolesa.

Urška Vugrinec, 7. b

Nekaj impresionističnih pesmi devetošolcev, za katere so potrebovali le nekaj minut in trenutni navdih.

Sredi poljane košato drevo,
svoje veje dviga visoko v nebo.
Bogat je v krošnji,
zeleno bogat.

Osamljeno je -
kot večina ljudi.
Na zunaj močan je,
a v srcu ga boli.

Alen Planinšec, 9. a

Zimski čas nastopil je
in zunaj spet lepo je.
Belo je vse naokrog,
saj sneg travo je prekril.

Spet mrzlo bo
in mene zeblo bo.
Rada se igram na snegu,
zato potem čaj pijemo.

Kaja Kotnik, 9. a

Sonce spet sveti lepo,
saj zunaj je toplo,
pogled na drevo omami me,
ker pač to narava je.

Spet lahko bom plezala na drevo,
saj to v užitek mi je.
Vohala bom cvetje
in jedla jabolka.

Gaja Kotnik, 9. a

Belo je vse, spokojno veselje,
pod debelo odejo skrito celo življenje.
Zdaj spet mrzli in kratki so dnevi,
zato ptic ne slišijo se več spevi.

Čutim hlad in ne veselje,
kot da s smrtjo greva v dvoje skozi
življenje.
A še vedno nek ogenj v meni gori,
poskusila bom uživati te mrzle idilične dni.

Nina Pačnik, 9. a

Le eno drevo samo stoji,
okoli pa že vse zeleni.
Vidim le gozd in travo zeleno
nad menoj pa modro nebo zapleteno.

Ležim tukaj spodaj in mi ptica prileti
ter se v gnezdo vseli.
Jaz pa premišljujem,
kako hitro čas beži.

Zala Hovnik, 9. a

Valovi šumijo,
galebi lovijo
ribe debele
z imenom sardele.

Na stolu sedim,
sonce mi sije,
gledam galebe
in pijem sok.

Patrik Virtič, 9. a

Moj oče

Ker vsi v naši družini pravijo, da sem izrezan ati, sem se odločil, da bom opisal prav njega, pa ne samo zaradi podobnosti, temveč zaradi vseh smešnih dogodivščin, ki so se mu dogajala v teku otroštva.

Moj oče, Roman Pačnik, se je 28. 7. 1972 rodil moji babici Ivani in dedku Lenartu. Moj oči ni bil edinec, kot je to v marsikateri sodobni družini, ima starejšo sestro Darjo, mlajšega brata Miroslava in sestro Alenko ter najmlajšega brata Andreja.

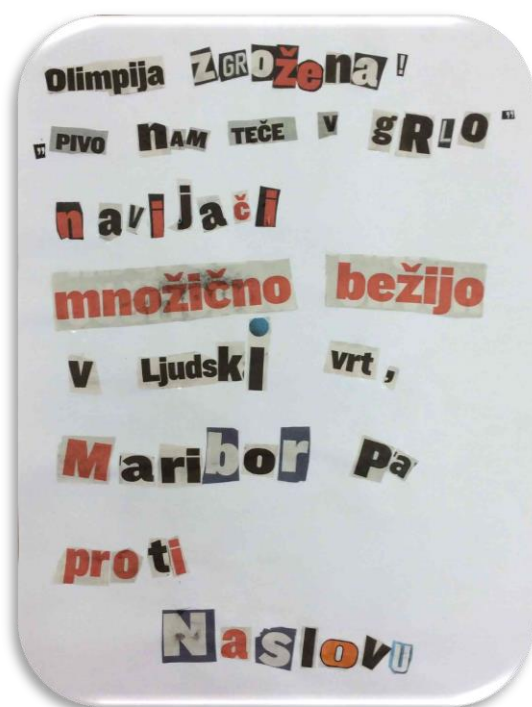
Živeli so v lepi vasi v Šentilju pri Velenju, na hribčku s kmetijo, zato je moj ata že kot majhen fant sedel za volan traktorja, kjer je pomagal poleti s košnjo, med letom pa delal v hlevu in krmil živali. Pogosto je imel vse vajeti kar v svojih rokah, takrat se mu je zgodilo največ nezgod. Večkrat ga je stresla elektrika zaradi tekanja in bežanja pred jeznimi sosedi, katerim so rabutali jablane in hruške. Dobil je tudi resen pretres možganov, ker je padel skozi luknjo, namenjeno krmljenju živine. Ko je nekega dne vozil traktor, ga je parkiral na strmem klancu in stopil z njega, a ta se je kar naenkrat začel pomikati naprej. Takoj je začel teči po hribu navzdol, da ga bi ulovil in preprečil morebitno škodo, tega mu na žalost ni uspelo, zato je traktor z vso silo treščil v garažo pod hribom. Šele čez nekaj dni je ugotovil, da ročna zavora ni delovala. Kot otrok je padel v gnojno jamo, ki je bila na njegovo srečo še v gradnji.

Moj oči je hodil v majhno šolo v Šentilju, v kateri so bili samo štirje razredi. Nekega dne, ko ga nobeden ni mogel zapeljati v šolo, se je tja zapeljal kar s traktorjem, zato so ga vsi sošolci začudeno gledali. Po štirih letih v Šentilju je moral še v osnovno šolo v Velenje.

Mojega atija je vedno zanimala elektrika, najverjetneje zato, ker se je vedno spraševal, kaj ga je pri električnem pastirju streslo. Šel je v srednjo elektro šolo in se pridno učil 8 let in pol in postal diplomirani elektrotehnik. Med šolanjem na fakulteti je spoznal moje mamo Simono Uranc. Po nekaj letih se jima je leta 2002 rodila moja sestra Sonja, dve leti kasneje, torej leta 2004, pa jaz, Filip.

Ko sem bil še majhen, je ati preživel z menoj večino svojega časa in me naučil veliko stvari: vožnje s kolesom, plavanja, smučanja in raznih športov. Zna tudi popraviti in sestaviti stvari, vsakič me nauči kaj novega. Sedaj, ko dela v svetovni firmi, ima veliko dela in manj časa za družino kot včasih. Če pa ga prosim za nasvet in pomoč, pa mi zelo rad pomaga.

Filip Pačnik, 7. a

DEVETOŠOLKA IN DEVETOŠOLEC

URŠKA OTO

Urška, kljub temu da je v šoli večina predmetov zelo težkih, so tudi takšni, ki jih imamo radi. Pri katerem predmetu pa si ti najbolj uživala?

Najraje imam predmete, ki me sprostito, zato sta mi najbolj všeč športna vzgoja ter likovna umetnost.

Vsa leta osnovne šole si pridno brala in postala tudi zlata bralka. Ali rada bereš?

Berem zelo rada, saj imam takrat čas sama zase. Včasih me pri kakšni knjigi domišljija ponese tako daleč, da se mi zdi, kot da bi bila v knjigi in bi se celotna zgodba odvijala pred mano.

Najstniki v teh letih zelo radi berejo fantazijske knjige. Katera pa je tvoja najljubša zvrst?

Rada berem prav vse zvrsti, toda najbolj so mi všeč fantazijske knjige, rada pa berem tudi knjige z ljubezensko tematiko.

V današnjih časih otroci sploh ne berejo več, saj so knjige zamenjali mobilni telefoni. Kakšno mnenje pa imaš ti o tem?

Četudi bi bili ves čas na telefonih, nam telefoni ne bi dali niti pol tega, kot nam da knjiga. Telefon nam je bolj v škodo kot v korist, ko pa beremo knjige, se sprostimo in odidemo v nek čisto drugi svet. Ko otroci berejo, bi morali svoj telefon odložiti, saj bi tako lažje bili sami s knjigo.

Po končani osnovni šoli se nadaljuje srednja šola, začnejo se nove življenjske poti. Ali imaš v svojem življenju kakšen moto?

Seveda. Moj moto je: »Kar si želiš narediti danes, to tudi naredi, saj je že jutri lahko prepozno.«

Za tabo je prehojena pot v osnovni šoli. Kakšni so tvoji spomini na to pot?

Pot je bila dolga in naporna, a se je splačalo vztrajati. V lepem spominu bom ohranila sošolce in učitelje, ki so mi tudi veliko pomagali in me vzpodbujali.

ALEN PLANINŠEC

Alen, uspešen si pri vseh predmetih, toda kateri je tvoj najljubši? Na katero priznanje si najbolj ponosen?

Težko se je odločiti, kateri predmet mi je najljubši. Najraje imam šport, fiziko in matematiko. Če bi se že moral odločiti med temi tremi, bi izbral fiziko, saj je preprosta, naloge pa so logične in jih lahko povežeš z vsakdanjim življenjem.

Kar se priznanj tiče, so mi vsa nekaj pomenila in me veliko naučila. Dobil sem dve zlati priznanji, a najbolj sem ponosen na dosežek iz šolskega tekmovanja matematike 2017, na katerem sem dosegel vse možne točke in za nagrado od Društva matematikov, fizikov in astronomov dobil brezplačen izlet na Dunaj.

Igraš tudi harmoniko. Ali si popoldanski čas posebej razporediš, da ti poleg učenja in vaj za harmoniko ostane še kaj prostega časa?

Najbrž vsi mislijo, da se dan in noč samo učim. A ni res. Sem preprost najstnik. Časa si ne razporejam. Harmoniko vzamem v roke, ko si želim igranja, četudi je to včasih kar med domačo nalogo. Prostega časa imam dovolj in upam, da bo tako ostalo tudi vnaprej.

Kaj pa najraje počneš v prostem času?

Imam veliko hobijev. Poleg igranja harmonike sem najraje zunaj, s prijatelji, se vozim z motorjem in kolesom. Rad izdelujem modele letal in ob lepem vremenu vozim letala na daljinsko upravljanje.

V življenju te zanima veliko stvari. Ali imaš kakšnega vzornika, ki ti je v navdih?

Ne, trenutno nimam nobenega vzornika. Spoštujem pa vse, ki so uspeli na svojih področjih, tako v športu kot v znanosti.

Ali imaš za učence kakšen nasvet glede šole, učenja ter življenja nasploh?

Če učenci želijo imeti lepe ocene, naj v šoli dobro poslušajo, saj je tam povedano vse in se ti doma ni treba veliko učiti. Tako imaš več časa zase. Za uspešno življenje pa moraš poslušati nasvete staršev, saj nam vedno želijo le najboljše.

Z obema se je pogovarjala njuna sošolka Sara.

JEZIKALNICA

Osmošolci so si predstavljali, kakšno bo življenje čez sto let. Po angleško so klepetali o tem, kakšne bodo šole, kako bodo izgledali domovi, kaj vse bo omogočala tehnologija, itd. Da imajo res iskrove zamisli in burno domišljijo, boste spoznali v naslednjem sestavku, ki je plod idej celotnega 8. A razreda.

Our future predictions

Thinking about our future is always interesting. What will be my job like? Will I fall in love? What about my friends, family? Those are some of the questions every individual thinks about at some point in their life. What about the future in general? The future of technology, school, homes? Even if we can't predict what exactly might happen, it's always an interesting topic to think about, and we can't help but wonder what the future will bring to us.

SCHOOL AND EDUCATION

As a student, my first thoughts are, of course, on school. Changes, whether big or small, could really affect the way schools all over the world function. The first thing that comes to mind is the technology, since almost everything around us revolves on it. We might stop using notebooks, which could really help the environment and, quite literally, lift some weight off the students' shoulders. Maybe we will even replace teachers with robots, regular chairs with massage chairs and generally make classrooms more comfortable. We might have to study only the basic things, or maybe we won't have to study at all, who knows. Someone in the future might even invent a chip that will be able to store all our knowledge, and studying might be renamed to "upgrading our chip".

HOMES AND VEHICLES

A thing that will definitely change in the future are homes. Since there are more and more people on this planet, we will have to find ways to expand our houses without chopping down trees, our source of oxygen. There will probably be many more skyscrapers, even those with ten or twenty floors. They might be shaped differently or even made out of glass, which could be really scary if you're afraid of heights. But since even the tallest buildings can only achieve a limited height, we might start building

skyscrapers underwater, or even giant mansions floating on water. Those types of buildings would be perfect for all the bigger families, even the ones with ten or more family members. They could even have their own libraries, restaurants... The possibilities are almost endless.

As far as the vehicles are concerned, there will probably be flying hoverboards. There will also be such a vehicle that could turn into anything. Everyone will get a vehicle for free. What is more, cars won't spend any fuel and will teleport and have the ability to be invisible.

TECHNOLOGY AND SPACE

'But what about the space?' You might ask yourself. Of course, our technology will certainly improve to a point when we're able to explore the space. We might discover some aliens; maybe we'll even be able to live on their planet. We might invent flying houses that will have the ability to move between planets, just like rockets do now. Exploring the space will certainly change the lives of people in the future.

There will be better security systems against hackers and other. You will have a phone built in your head. If you press a button, it will holographically show it in front of your eyes. There might also be teleportation systems. Computers will be bigger and stronger. There will be strong machines that will help build bigger buildings.

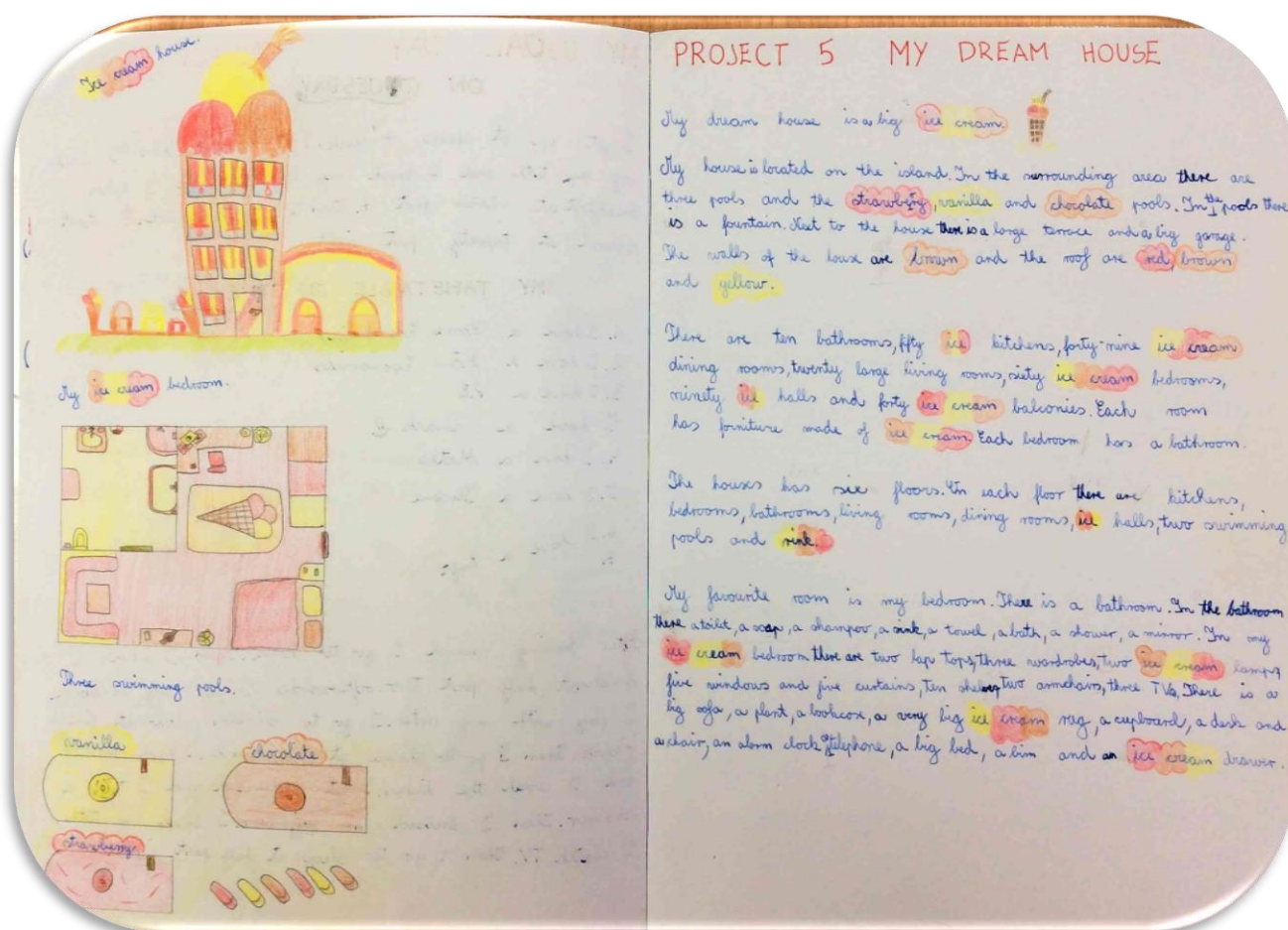
What is more, robots will help you around the house. They will have feelings, too. And phones will be foldable. There will also be machines that will produce food by pushing a button.

FOOD AND DRINKS

There will be clouds made of sugar cane. The air will be filled with food, maybe even whole restaurants will be made out of food. Every liquid on the earth will be drinkable and tasteful, even spilt oil on the road. There won't be any dishes for cooking and plates won't get dirty.

But those are just some predictions. There are some changes that could happen right now. Everything from better food, shorter lessons or longer breaks to a new coffee machine, there are some changes that could've been or even have been made, for better or worse. Now it's up for the people in the future to see whether those changes were good or bad.

Ideje so prispevali vsi učenci 8. A razreda. Za časopis sta jih zbrala in zapisala Vita Pešić in Dejan Mežnarc.

Devetošolci so z mislimi že usmerjeni v prihodnost. A ne mislijo le na poletne počitnice, ki so pred vrati, temveč njihove misli segajo še veliko dlje. Razmišljajo namreč tudi o srednji šoli in o poklicni poti, na katero bodo nekoč stopili. O tem smo se pogovarjali in pisali tudi pri pouku angleščine. Kakšne so njihove želje, kaj bi radi postali, zakaj jih določen poklic veseli in katere so njegove dobre in slabe plati, si lahko preberete v naslednjih prispevkih štirih devetošolcev.

MY FUTURE JOB

I want to work as a pilot. This job is very interesting, but also stressful. Lots of people think it is very dangerous, but I believe it isn't.

I think the salaries of pilots are very good. You visit a lot of different countries and know a lot of people. Today the working conditions are much better than in the past. A plane is flown by more than 10 pilots. You must work in a group, if you want to be a pilot. You are very responsible, when you have hundreds of people in the plane. You work a lot, during the night, too. You must be attentive every second. This is a very good job, but not perfect. You can't see your family for weeks, if you fly big planes like Airbus or Boeing. If you want to see your children and your wife more often it is better to fly a private plane.

I know that it is very difficult to get the degree for this job, but I think I can do it and I will follow my dreams.

Alen Planinšec, 9. a

My ambition is to become an oncologist. I'd like to work somewhere abroad, preferably somewhere far from here, maybe in the USA, in Australia, New Zealand or maybe somewhere in the UK. My dream place, where I want to work, is Galway.

I'd probably start working in about 10 to 16 years, because the college takes a very long time. I want to be an oncologist, so I can help people. I have always wanted to help the people that are sick, that is why I decided to help the people with cancer and similar sicknesses.

I am a good listener and I want to help people, which could help me cope with the job. The job is very well-paid, but I will have to work overtime because you just can't tell someone who is dying to go home and come back tomorrow because your regular working hours are over. But I can cope with that, because I'm a hard worker. The job also comes with a big responsibility. You are treating a sick person that may potentially die, so you need to know exactly what you are doing. You also have to find a way to let someone down gently, if you know that the treatments won't work. You also need to tell that to the patient's family which can sometimes be very hard.

I believe I will be able to work with people and help them, because I like it. In conclusion, I want to become an oncologist, because it is a well-paid and ambitious job.

Nina Pačnik, 9. a

I want to be a vet, because I like almost all kinds of animals and I like helping animals. If there is an option to work in Slovenj Gradec, I will definitely take it, because I would like to work near my home. If there isn't an option to work in Slovenj Gradec, I will be happy if I get a job somewhere else in Slovenia or maybe in Austria. I want to start working right when I am done with my school and all the preparations for the job.

This job is sometimes very stressful and difficult. I am very emotional if something happens to an animal, so I hope I will be able to cope with the emotions. On the other hand, there are also happy moments when you know that you helped an animal. In general, I am good at connecting to animals, I have animals at home, too and they are like family to me.

I think that it is important to be available, that people can call you when you are at work. When you have finished your work, you should leave your job aside a little and be available only if it is really necessary.

I could work somewhere else as well, not only in an ambulant. It is not disgusting to me if I have to help animals with labour or something like that.

To conclude, I think this job is the right one for me. I have wanted to be a vet since I was little.

Zara Pačnik, 9. a

One day I want to become a physiotherapist. I want to help people of all ages. I train athletics and if I ever get hurt, I need a sport physiotherapist, and when I am with them and watch them work, I really like it.

If I manage to successfully complete all the necessary schools, I wish to create a career somewhere abroad. Physiotherapists must be professional and hard-working. They must know all body parts, all the muscles and other tendons.

One day I want to become a personal physiotherapist of an athlete or create my own centre. But first I have to finish the schools and then dream on.

Zala Katarina Hovnik, 9. a

On Tuesday I get up at seven o'clock. I get dressed and comb my hair. Then I have breakfast. After breakfast I brush my teeth. I go to school at eight o'clock. In school I study. I go home at quarter to three. At three o'clock I do my homework. At four o'clock I go outside, ride my bike and play with my sister. At six o'clock I go to church. After the mass I go home. At seven o'clock I have dinner. After dinner I have a shower. From eight o'clock to nine o'clock I watch TV. At ten o'clock I go to bed.

Sara Tušnik, 5. a

On Tuesdays I wake up at quarter past seven. Then I get dressed and have breakfast. For breakfast I sometimes have cereal and milk. Then I brush my teeth. I go to school at half past seven. At school I study. I come home at quarter past three. For lunch I have pasta. After that at five o'clock I have the piano lesson. From six to seven o'clock I do my homework and study for the next day. Then I play computer games. At half past seven I have dinner. For dinner I always have bread and tea. Then I have a shower and I brush my teeth. At eight o'clock I watch drama called Usodno Vino. I go to bed at ten o'clock and after that I read. I fall asleep at half past ten.

Valentina Popič, 5. a

On Tuesdays in the morning I get up. Then I get dressed. I have breakfast at seven o'clock. I have cereal and milk for breakfast. After breakfast I brush my teeth and comb my hair. I go to school at half past seven. I go home at two o'clock. I have lunch at quarter past two. I have chicken, salad and soup for lunch. After lunch I do my homework and study for the next day. Then I read books, watch TV and go outside. Sometimes I ride my bike. I have dinner at half past seven. I have cheese and bread for dinner. Then I have a shower. I go to sleep at nine o'clock.

Julija Kotnik, 5. a

On Tuesdays I wake up at half past six. Then I have breakfast. I always have cereal and milk for breakfast. I wash my teeth and get dressed. I go to school at five minutes past seven. At school I study. I come home at ten minutes past two. First I do the homework and then I go to music school at four o'clock. I come home at half past four and then I go outside or play video games. I have dinner at nine o'clock. After dinner I have a shower and I go to sleep at half past ten.

Tjaš Velcl, 5. a

On Tuesdays I wake up at half past six. After that I wash my face at quarter to seven. At seven o'clock I have breakfast. For breakfast I have bread and tea. Then I brush my teeth at five past seven. I go to school by car at quarter past seven. At school I study and at two o'clock I go home. At home I do my homework and study at three o'clock. After that I play with my brother and sister at six o'clock. Then I play computer games at seven o'clock. At half past seven I have a shower. After that I have dinner at eight o'clock and then I brush my teeth at half past eight. At nine o'clock I go to bed.

Danijel Pogorevc, 5. a

PROJECT 5 - My DREAM HOUSE

My dream house is in the sky, on the cloud.

It is made of glass.

And because my house doesn't

stand on the Earth it has a

slide down, so I can go to the supermarket or playing
with my friends.

My dream house has

sixty - three rooms.

Some of the rooms are: twenty - five bedrooms, eleven

bathrooms, five kitchens...

There is a cellar and utility. There are twenty balconies.

There isn't an attic. My house has six floors.

Outside of my dream house is a big garden and a pool.

My favorite room is my bedroom number 5. I have six bedrooms.

But bedroom number five isn't an ordinary room.

In my favorite room I have a bath full of candies and

when I am hungry I just take

one or two and the problem is solved.

Then I have my desk and my chair.

There is my trampoline bed, too.

I have two windows in it and a mirror all over the wall.

In my room I have a sofa where I study or read books.

There is one very big wardrobe and a chest of drawers.

For my entertainment I am using a house cinema

in my room and I am watching my favorite films.

O načrtih za prihodnost so razmišljali devetošolci še pri slovenščini.

Nekoč se bomo vsi poslovili. Na to nimamo veliko vpliva, kdaj ali kje, toda lahko se odločimo, kako bomo živeli. Torej, odloči se! Kakšno je življenje, ki ga hočeš živeti? Kakšna je oseba, s katero želiš preživeti svoje življenje? Ali si si všeč takšen, kot si? Bi lahko bil močnejši? Prijaznejši? Samozavestnejši? Odloči se. Po takšnih poteh, kot si jih boš začrtal sedaj v otroštvu, boš hodil celo življenje. In če bomo ljudje načrtovali svojo prihodnost ter sledili svojim ciljem, bomo dosegli veliko več. Najstniki v teh letih še ne razmišljamo veliko o življenju, toda srednja šola je prelomnica in takrat že moramo začeti razmišljati o resnejših stvareh ter postati odgovornejši. Pri načrtovanju prihodnosti so nam seveda vedno v pomoč prijatelji, učitelji ter starši, ki nas že od začetka vodijo in nam stojijo ob strani.

Že na začetku šolskih počitnic sem si v glavi sestavljala načrt za letošnje šolsko leto, postavila sem si cilje ter si določila, da bom v tem šolskem letu čim bolj uspešna ter da bom imela čim boljši učni uspeh. Sprva, na začetku devetega razreda, sem se zelo trudila, se učila ter dobivala kar dobre ocene. Toda nekje na sredini je motivacije zmanjkalo in ocene so mi padle. Takrat sem bila zelo jezna sama nase, nisem našla izhoda iz tega. Tudi starši niso bili ravno veseli. Potem je zaradi očetove bolezni moje življenje postalo prava zmešnjava. Učila sem se na poti v Ljubljano v bolnišnico, naloge sem delala pozno zvečer in vesela sem bila prav za vsako oceno, ki sem jo dobila. Od takrat naprej si ne delam več skrbi, če dobim kakšno slabo oceno, saj vem, da pri meni prevladujejo dobre ocene in da je v življenju še veliko pomembnejših stvari od ene slabe ocene.

Na začetku letošnjega leta sem sama pri sebi mislila, koliko časa še imam za druženje s sošolci, koliko skupnih trenutkov bomo še skupaj preživeli in da mi ni potrebno skrbeti, saj bomo še zelo dolgo časa skupaj. Toda pred dnevi sem se zamislila in ugotovila, da nam je ostal le še en mesec. En mesec skupnega druženja, potem 2 meseca počitnic. In ko sem vse to seštela, sem bila zelo presenečena nad ugotovitvijo, da do srednje šole manjkajo le še 3 meseci in pol. Odločala sem se med dvema šolama. Med gimnazijo ter srednjo zdravstveno šolo. A ker me v življenju nasploh veseli pomoč ljudem, delo z njimi, sem se s pomočjo staršev, prijateljev ter šolske psihologinje odločila, da bom šolanje nadaljevala na srednji zdravstveni šoli. Čeprav je v meni malo strahu, kako se bom odrezala kot učenka zdravstvene šole in kako bom opravljala prakso, se zelo veselim vseh izzivov, ki mi bodo prišli naproti z začetkom srednje šole. Veselim se, da bom spoznala veliko novih ljudi ter z njimi sklenila nova prijateljstva, da bom spoznala, kakšno je delo z ljudmi, torej delo medicinske sestre. Menim, da je izbira srednje šole zelo pomembna, saj z njo že narediš korak proti temu, kar bi rad počel v svojem življenju.

Ne vem še, kaj točno si želim početi v življenju, vendar vem, da bo povezano z ljudmi in zdravjem. Zelo resno se spogledujem s fizioterapijo, vendar me pritegne tudi delo medicinske sestre ter športnega trenerja. Po končani srednji šoli bom verjetno začela študirati fizioterapijo na zdravstveni fakulteti v Ljubljani. Ker je veliko zanimanje med srednješolci za to smer in je omejitev zelo velika, se bom v srednji šoli še dodatno trudila in naredila vse, da bi bila sprejeta na to fakulteto. Glede na to, da si z izbrano fakulteto izbereš tudi poklic, je to zelo pomembno in moraš zelo dobro premisliti, kam se boš vpisal. Vem, da moraš biti pri vseh poklicih, povezanih z zdravstvom, zelo odgovoren ter vedno zbran. Zavedam se resnosti tega poklica, zato bom poskušala vse to izpolnjevati in biti čim boljša.

V življenju sem imela tudi zelo veliko željo biti rokometašica. S tem sem svojo prihodnost tudi povezovala, vendar mi je poškodba kolena vse to preprečila. Še vseeno se bom v prostem času ukvarjala s športom. Zelo rada hodim na sprehode, kolesarim ter se nasploh ukvarjam s športom. Moja zelo velika želja je tudi, da bi v življenju potovala. Bodisi sama ali pa z najboljšima prijateljicama. Upam, da se mi bo tudi to nekoč uresničilo.

Že ko sem si poškodovala koleno, sem поближе spoznala poklic fizioterapevtke in takrat sem si zastavila cilj, da bom tudi jaz v življenju opravljala ta poklic ter pomagala ljudem, ki imajo težave z različnimi poškodbami.

Razmišljam o tem, da je pred mano še zadnji mesec druženja s sošolci, s katerimi sem preživela svoje otroštvo, 9 let mojega življenja. Po glavi se mi podijo vsi spomini, vsi trenutki, ki sem jih preživela z njimi. V teh devetih letih sem spoznala nekatere prijatelje, ki bodo vedno del mojega življenja. Spoznala sem prekrasne ljudi in tudi, če se z njimi nisem najbolj povezala, mi bodo vseeno ostali v srcu. Moje razmišljanje se ustavi pri misli, kako nepredvidljivo je lahko življenje. Nikoli ne veš, kaj ti bo jutrišnji dan prinesel. Kaj, če me bo življenje poneslo čisto v drugo smer? Zelo rada povezujem prireditve in kaj če bo ravno to moja prihodnost? Kako zelo hitro beži čas. Spominjam se še dneva, ko sem prvič videla sošolce, ko sem prvič prestopila prag te šole, in sedaj odhajam. Moje misli me spet ponesejo v prihodnost. V mojo prihodnost čez 15 let. Stara bom 30 let in prizadevam si, da bom imela takrat že dokončno izobrazbo ter da bom hodila v službo. V svoje podjetje, kjer bo zaposlenih veliko fizioterapevtov in bomo pomagali ljudem s poškodbami. Upam tudi, da bom imela že svojo družino, partnerja ter otroka, in bomo skupaj živeli srečno življenje. Svojemu otroku bom pomagala in svetovala pri njegovem načrtovanju prihodnosti, saj vidim, da imajo mladi v današnjih časih težave z načrtovanjem vsega. Ne morejo se odločiti, kaj bi v življenju radi bili in kakšno sploh bo njihovo življenje. Zavedam se tega, da se ti lahko življenje spremeni v enem samem trenutku. Vse se lahko spremeni in obrne v čisto druge smeri. Zato bom živela vsak dan, kot bi bil moj zadnji.

Sara Rotovnik, 9. a

Vsi ljudje si želimo, da bi nam bilo v življenju lepo. Vsak nov dan, ki ga začnemo, je naša prihodnost. Večkrat si načrtujemo, kaj bomo v življenju počeli, a naše sanje žal ostanejo le sanje. Naša prihodnost ni odvisna od nas samih. S pomočjo staršev, prijateljev in ljudi, ki jih imamo radi, to lažje dosežemo. Tudi sam sem si že večkrat začrtal svojo pot in uspel v marsičem. Z majhnimi koraki in postopoma sem postal uspešen v igranju na harmoniko, uspešen sem tudi v šoli na raznih tekmovanjih in tudi ocene mi ne delajo težav.

Na moji poti mi pomagajo starši. Njihove nasvete in pomoč neizmerno cenim, čeprav se mi včasih vse zdi brez veze. Sem pač v letih, ko mislim, da imam vse prav.

V tem šolskem letu končujem osnovno šolo. Vsa leta sem bil uspešen učenec, svoje cilje sem si jasno zastavil in jih tudi uresničil. Skozi leta sem se pripravljaj na razna tekmovanja, nekatere so bila bolj uspešna, druga manj. V prvi vrsti so bili za uspeh zaslužni učitelji, ki so me pripravljali na tekmovanja in mi predajali svoje znanje. Tudi starši so me pri tem podpirali. Večkrat je bilo zelo naporno, saj je bilo treba uskladiti še šolsko delo in domače naloge, a s pozitivno energijo in malo potrpljenja mi je uspelo vse skupaj dobro izvesti.

V jeseni me bo pot peljala v srednjo šolo. Večkrat se tudi sam vprašam, zakaj sem si izbral gimnazijo. Mogoče zato, ker imam res lepe ocene, mogoče tudi za to, ker še nisem čisto začrtal svojega poklica in bom tako lahko še štiri leta razmišljal o tem.

Srednje šole se že veselim. Stkala se bodo nova prijateljstva in spoznal bom nove profesorje. Vem, da se bo potrebno veliko učiti, saj imam veliko prijateljev, ki obiskujejo gimnazijo in so mi to zaupali. Ni me strah. Pripravljen sem na vzpone in padce, takšno je pač življenje.

V gimnaziji bom pridobil splošna znanja, ki mi bodo pomagala, da si bom lažje izbral nadaljnjo pot. Ker je gimnazija šola, ki ne ponuja poklica, bom vsekakor moral šolanje nadaljevati na fakulteti.

Poklicne poti še nimam čisto načrtane, a vendar malo razmišljam o poklicu pilota. Vem, da je študij za ta poklic težak, vendar se bom potrudil in sledil svojim sanjam. Razmišljam torej v smeri strojne fakultete, saj so ti poklici zelo iskani, in to je v času, ko je brezposelnost mladih velika, zelo

pomembno. Poklic pilota je zelo zahteven. Poleg fizičnih in psihičnih sposobnosti moraš dobro znati tudi tuje jezike, kar pa ni moje najmočnejše področje. A če si nekaj močno želiš, lahko v življenju to tudi dosežeš.

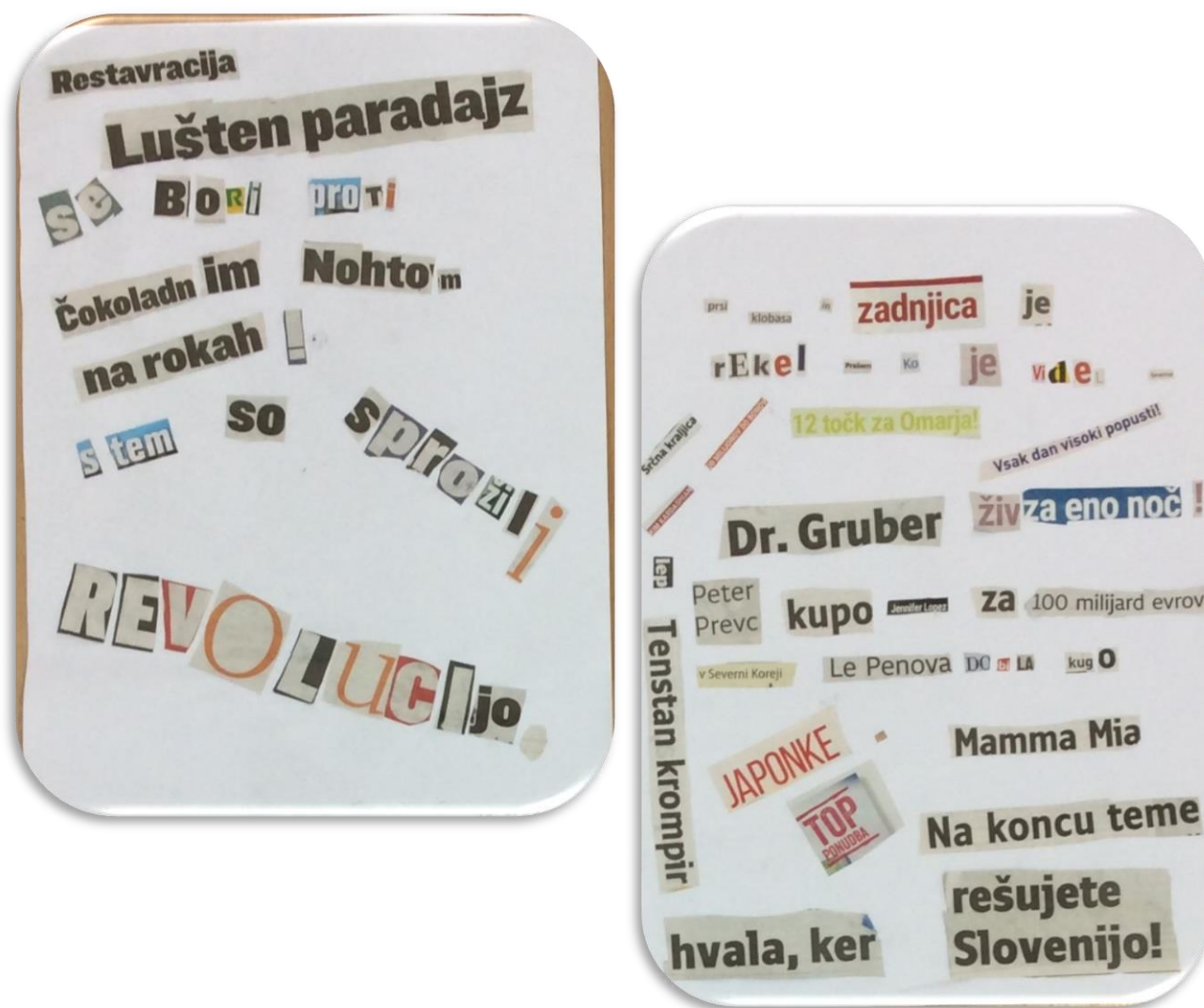
V prostem času igram harmoniko, se družim s prijatelji in se ukvarjam s športom. Vse te dejavnosti bom ohranil še v prihodnje, saj me sprostijo in dajo moči za nadaljnje delo.

Harmoniko igram že 7 let, sedaj pa se kakšno pesem naučim kar sam. V družbi sem zaželen s harmoniko, saj se ob moji glasbi tudi dobro zapoje in zapleše. Obožujem vse vrste športov. Sicer ne treniram ničesar, a si vsak dan vzamem nekaj časa za igre z žogo.

Težko je napovedati, kje bom čez 15 let, kaj bom takrat počel. Cilj in sreča posameznika sta odvisni od družbe, v kateri živimo. Mladi ljudje imajo svoje sanje, ki pa jih večkrat ne morejo uresničiti. Država, v kateri živimo, ni najbolj prijazna do mladih. Po končani izobrazbi ne dobijo službe in zato odidejo v tujino.

Jaz še ne vem, ali bi ostal v Sloveniji ali bi odšel kam drugam. Želim si živeti svoje sanje, si ustvariti družino in biti srečen.

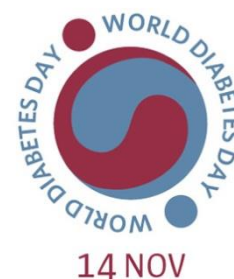
Alen Planinšec, 9. a

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV

TEKMOVANJE IZ SLADKORNE BOLEZNI

V petek, 14. 10. 2016, je potekalo šolsko tekmovanje iz poznavanja sladkorne bolezni. Udeležili so se ga učenci osmih in devetih razredov.

Bronasto priznanje je osvojilo **18** učencev, in sicer:

Sara Rotovnik, Zoja Simetinger, Nina Kresnik, Zala Lavre, Žuža Bajželj, Nina Pačnik, Natalija Kodrnja, Sabina Čegovnik, Manca Lampret, Zara Pačnik, Alen Planinšec, Gašper Kamnik, Zala Polovšak, Vita Pešić, Adam Kac, Nuša Golob, Ana Neža Naglič in Dejan Mežnarc.

Na državno tekmovanje, ki je bilo 19. 11. 2016 v Lendavi, so se uvrstile

Sara Rotovnik, Zoja Simetinger in Nina Kresnik.

Vse tri so se odlično uvrstile. **Sara in Nina sta osvojili zlato priznanje, Zoja pa srebrnega.**

Čestitamo!!

Helena Ocepek, mentorica

TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE

V sredo, 19. oktobra 2016, je na šoli potekalo tekmovanje iz biologije za Proteusovo priznanje. Udeležilo se ga je **17 učencev**, ki so morali pokazati svoje znanje o **invazivnih tujerodnih živalskih in rastlinskih vrstah**.

Bronasto priznanje je osvojilo **9 učencev**, in sicer:

Nina Kresnik, Sabina Čegovnik, Nina Pačnik, Natalija Kodrnja, Tjaša Hartman, Alen Planinšec, Žuža Bajželj, Emilija Vrunč in Jasmina Konc.

Na državno tekmovanje, ki je potekalo na OŠ Šoštanj, se je uvrstila **Nina Kresnik** in osvojila **srebrno Proteusovo priznanje**.

Iskrene čestitke!

Helena Ocepek, mentorica

TEKMOVANJE IZ KEMIJE

V ponedeljek, 16. januarja 2017, je potekalo šolsko tekmovanje iz kemije. Udeležilo se ga je **23 učencev** osmih in devetih razredov.

Bronasto priznanje je osvojilo **pet** učencev:

Dejan Mežnarc in **Žuža Bajželj** iz 8. razreda
ter **Alen Planinšec**, **Nina Pačnik** in **Nina Kresnik** iz 9. razreda.

Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj!
Helena Ocepek, mentorica

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ KEMIJE

V soboto, 1. aprila 2017, je naša šola organizirala 51. državno tekmovanje iz kemije za Preglova priznanja.

Na našo šolo je prišlo svoje znanje pokazat 52 mladih kemikov koroške regije. Tekmovali so tudi štirje naši učenci: **Alen Planinšec**, **Nina Pačnik**, **Nina Kresnik** in **Dejan Mežnarc**.

Tekmovanje je potekalo istočasno na petnajstih šolah po vsej Sloveniji in ob tej priložnosti se je 1.644 učenk in učencev pomerilo za srebrna in zlata Preglova priznanja ter seveda za naslove državnih prvakov v posamezni skupini.

Zahvaljujem se sponzorjem in vsem sodelujočim za uspešno izvedeno prireditev.

Helena Ocepek, mentorica

NAŠI MATEMATIKI

16. marca 2017 smo na šoli izvedli ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ ZNANJA MATEMATIKE – KENGURU.

Tekmovanja za bronasto Vegovo priznanje se je udeležilo 176 učencev od 1. do 9. razreda.

Bronasto Vegovo priznanje je v 1. razredu osvojilo 15 učencev, v 2. razredu pa 11 učencev.

V 3. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Maj Gams
- ▶ Svit Serušnik
- ▶ Ažbe Turičnik
- ▶ Miha Kac
- ▶ Jernej Mežnarc
- ▶ Anja Pungartnik
- ▶ Tjaš Bricman
- ▶ Maj Kac
- ▶ Eva Tušnik

V 4. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Yuri Jeromel
- ▶ Maks Gašper
- ▶ Alen Fink
- ▶ Lana Rajh
- ▶ Tigo Jeromel
- ▶ Naj Rejavc

V 5. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Lucija Ribnikar
- ▶ Darjan Pešić
- ▶ Katarina Majcen
- ▶ Eva Perše
- ▶ Valentina Popič

V 6. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Matic Lauko
- ▶ Lara Šaloven
- ▶ Matevž Serušnik
- ▶ Nastja Šumah
- ▶ Neža Rošer

V 7. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Urška Vugrinec
- ▶ Čarna Bajželj
- ▶ Domen Strmčnik
- ▶ Žan Priteržnik

V 8. razredu so bronasto Vegovo priznanje osvojili:

- ▶ Vita Pešić
- ▶ Dejan Mežnarc
- ▶ Gašper Kamnik
- ▶ Manca Lampret

V 9. razredu so *bronasto Vegovo priznanje* osvojili:

- ▶ Alen Planinšec
- ▶ Nina Kresnik
- ▶ Maj Prikeržnik
- ▶ Zara Pačnik

Najuspešnejši učenci naše šole od 5. do 9. razreda so se uvrstili na državno tekmovanje iz znanja matematike.

Na državnem tekmovanju, ki je bilo 22. 4. 2017 na OŠ Mežica, so našo šolo zastopali učenci in učenke:

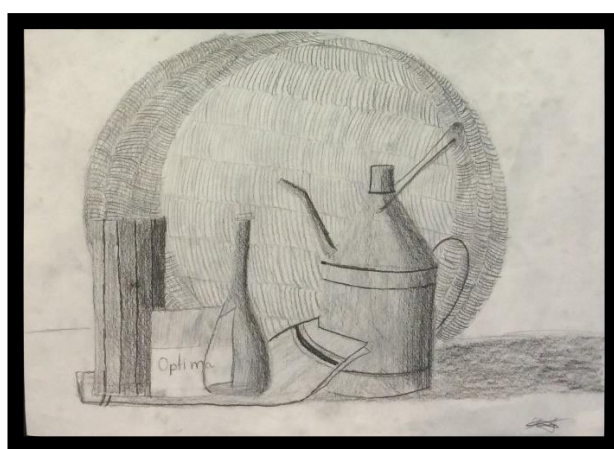
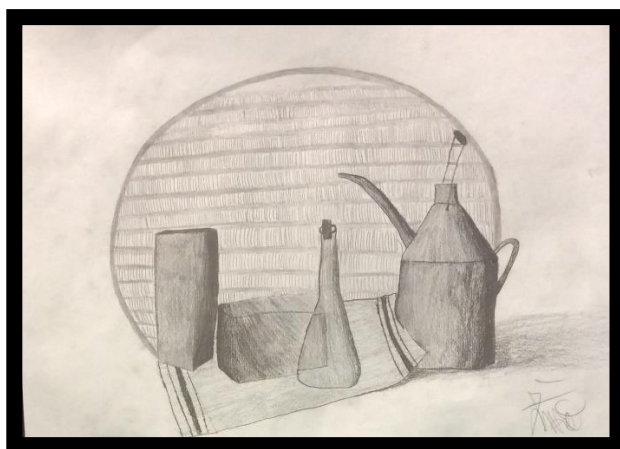
- ▶ Alen Planinšec in Nina Kresnik iz 9. razreda,
- ▶ Matic Lauko iz 6. razreda in
- ▶ Lucija Ribnikar iz 5. razreda.

Vsi štirje učenci, ki so zastopali našo šolo na državnem tekmovanju so prejeli srebrno Vegovo priznanje.

Društvo matematikov, fizikov in astronomov pa je na nagradni izlet na Dunaj povabilo učenca Alena Planinšca, saj je bil na šolskem tekmovanju Kenguru med najboljšimi učenci v državi. Dosegel je vse možne točke.

Vsem učencem, ki so osvojili priznanja, čestitamo.

ŠOLSKA TEKMOVALNA KOMISIJA
Andreja Žužel in Majda Borovnik, učiteljici matematike

OSVOJENA PRIZNANJA IZ ZNANJ LOGIKE IN FIZIKE

Logika ... Veliko je potrebujemo v vsakdanjem življenju. Misli in razmišljanja nam omogočajo, da oblikujemo svet okoli sebe, da bolj ali manj uresničujemo svoje načrte, želje, ideje ...

Naj bo tako tudi med počitniškimi dnevi. Razmišljajte, ustvarjajte ...

V letošnjem šolskem letu ste v **logiki** osvojili **47 bronastih priznanj**. Od tega 34 na razredni in 13 na predmetni stopnji.

Bronasta Stefanova priznanja iz znanj **fizike** so na šolskem tekmovanju osvojili:

8. a

Vita PEŠIČ

Dejan MEŽNARC

9. a

Alen PLANINŠEC

Zara PAČNIK

Na področnem tekmovanju sta **SREBRNI PRIZNANJI** osvojila osmošolec **Dejan MEŽNARC** in devetošolec **Alen PLANINŠEC**.

ZLATO STEFANOVO PRIZNANJE pa je na državnem tekmovanju osvojil **Dejan MEŽNARC**.

Vsem učencem iskrene čestitke!

Andreja Žužel

TEKMOVANJE IZ ANGLEŠKEGA JEZIKA

Na naši šoli pripravljamo na tekmovanje iz angleškega jezika učence 8. in 9. razredov. Tekmovanje osmošolcev je dvostopenjsko, torej šolska in državna raven, tekmovanje devetošolcev pa je izvedeno na treh stopnjah, šolskem, regijskem in državnem.

Za **osmošolce** so bile naloge na šolski ravni vsebinsko vezane na temo Holidays – Hidden Pearls of Slovenia, za državno raven pa je bila izbrana tema Travelling around the World.

Bronasto priznanje na šolskem tekmovanju za 8. razrede so osvojile **Tjaša Hartman, Vita Pešić in Zoja Simetinger**. Na državni ravni pa je **srebro** osvojila **Tjaša Hartman**.

Šest devetošolcev je na šolski ravni osvojilo bronasto priznanje, in sicer **Sabina Čegovnik, Nina Kresnik, Neža Kunc, Nina Pačnik, Zara Pačnik in Alen Planinšec**. Na **regijsko raven** so se uvrstila tri dekleta, **Sabina, Nina P. in Nina K**, ki so morala prebrati knjižno predlogo Shermana Alexieja, The Absolutely True Diary of a Part-Time Indian. Obema Ninama je **srebrno priznanje** za las ušlo, ga je pa ulovila **Sabina** 😊.

Vsem tekmovalcem čestitam!! »Jezikajte« še naprej 😊.

Katja A. Rožič, mentorica

CANKARJEVO TEKMOVANJE 2016/2017

Na odru domišljije in resničnosti

V šolskem letu 2016/2017 so osnovnošolci ponovno tekmovali za **Cankarjevo priznanje**. Novost letošnjega tekmovanja je bila, da učenci 1.—3. razreda tekmujejo v aprilu in ne v decembru.

Letošnji bralni izziv je bil :

- **1. razred:** Frane Milčinski: Zvezdica Zaspanka
- **2., 3. razred:** Bina Štampe Žmavc: O kuri, ki je izmaknila pesem; in eno avtoričino pripovedno besedilo (npr. Muc Mehkošapek, Bajka o svetlobi ...)
- **4., 5. razred:** Boris A. Novak: Nebesno gledališče in ena avtorjeva pesniška zbirka po izboru mentorjev
- **6., 7. razred:** Leopold Suhodolčan: Narobe stvari v mestu Petpedi in eno avtorjevo besedilo po izboru mentorjev
- **8., 9. razred:** Tone Partljič: Moja ata, socialistični kulak (bridka komedija o agrarnem) in Hotel sem prijeli sonce

Šolsko tekmovanje smo izvedli 9. decembra 2016, za učence 4.—9. razreda, in 7. aprila 2017 za učence 2.—3. razreda. Na 1. ravni je tekmovalo **26 drugo- in tretješolcev**. Vsi so prejeli **priznanje za sodelovanje**.

Na 2. ravni pa je tekmovalo **42 učencev od 4. do 9. razreda**. Osvojili so **16 bronastih** priznanj. Osmošolka, **Tjaša Hartman**, in devetošolka, **Nina Pačnik**, sta se uvrstili na območno (regijsko) tekmovanje, ki je potekalo na Šolskem centru v Slovenj Gradcu, 25. januarja. **Nina Pačnik** je osvojila **srebrno priznanje**.

Vsem tekmovalcem izrekamo pohvalo za ves trud, ki ste ga vložili za pripravo na tekmovanje, dobitnikom priznanj pa iskreno čestitamo. Mentorice na letošnjem tekmovanju so bile Sonja Simetinger, Damijana Poberžnik, Anita Prikeržnik, Marija Friškovec Zaljuberšek, Petra Škrlovnik in Tadeja Germadnik Modrej.

Obilo bralnega navdiha vam želimo tudi med poletnimi počitnicami.

Tadeja Germadnik Modrej

Rezultati športnih tekmovanj v šolskem letu 2016/2017

ATLETIKA EKIPNO – 22. 9. 2016:

- ❖ **dečki (4. mesto)** – (Nal Cokan, Jakob Drevenšek, David Goličnik, Adam Kac, Tadej Kac, Grega Konečnik, Andrej Kotnik, Miha Krevh, Aleš Merzdovnik, Miha Mulec, Filip Oiclj, Alen Planinšek, Maj Prikeržnik, Sašo Pungartnik, Žiga Slemenik, Lovro Slemenjak, Simon Šmon, Miha Valtl)
- ❖ **deklice (5. mesto)** – (Tjaša Hartman, Zala Katarina Hovnik, Zala Kamenik, Manca Lampret, Sonja Pačnik, Teja Kovač, Neža Rotovnik, Emilija Vrunč, Čarna Bajželj, Anja Cokan, Gaja Kotnik, Kaja Kotnik, Nina Kresnik, Tjaša Mori, Ana Neža Naglič, Zara Pačnik, Hana Šaloven, Lara Šaloven)

KOŠARKA OBČINSKO – 24. 10. 2016:

- ❖ **dečki letnik 2002 in mlajši – 3. mesto** (Maj Prikeržnik, Blaž Ovnič, Miha Valtl, Alen Planinšek, Grega Konečnik, Miha Krevh, Erik Zdovc, Miha Mulec)

ODBOJKA OBČINSKO – 8. 12. 2016:

- ❖ **dečki letnik 2002 in mlajši – 2. mesto** (Maj Prikeržnik, Grega Konečnik, Alen Planinšek, David Trost, Miha Krevh, Miha Valtl, Gašper Kamnik)

ODBOJKA OBČINSKO – 12. 12. 2016:

- ❖ **deklice letnik 2002 in mlajše – 4. mesto** (Zala Katarina Hovnik, Manca Lampret, Kaja Kotnik, Gaja Kotnik, Sonja Pačnik, Emilija Vrunč, Alja Kotnik)

NOGOMET OBČINSKO – 29. 11. 2016:

- ❖ **dečki letnik 2002 in mlajši – 3. mesto** (Luka Strmčnik, Grega Konečnik, Alen Planinšek, Miha Krevh, Miha Valtl, Filip Oiclj, Bor Pogorelčnik, Tadej Kac)

BADMINTON PODROČNO – 5. 1. 2017:

- ❖ **dečki** (Žan Tramte – **1. mesto**, Lovro Jovan – **4. mesto**, Grega Konečnik – **3. mesto**, Alen Planinšek – **5. mesto**, Maj Prikeržnik – **4. mesto**)

BADMINTON DRŽAVNO POSAMIČNO – 9. 3. 2017:

- ❖ **dečki letnik 2002 in mlajši** (Žan Tramte – uvrstil se je med 16 najboljših v Sloveniji, Grega Konečnik – izpadel v skupini)

TEK ZA ZDRAVJE IN SMEH po mestnih ulicah Slovenj Gradca – 8. 4. 2017

- ❖ (Katarina Majcen – 5. b, Lana Julija Konečnik – 6. b, Vanesa Otič – 2. a)

ATLETSKI ČETVERBOJ – ŠOLSKO – 19. 5. 2017

- ❖ **deklice 9. razred** (Zala Katarina Hovnik – **1. mesto**, Kaja Kotnik – **2. mesto**, Nina Kresnik – **3. mesto**)
- ❖ **dečki 9. razred** (Alen Planinšec – **1. mesto**, Miha Mulec – **2. mesto**, Maj Prikeržnik – **3. mesto**)

ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL – PODROČNO – 20. 4. 2017

- ❖ **deklice 4.–6. razred** (Špela Marovšek, Valentina Popič, Naja Ocepek, Neža Rošer – **4. mesto**)
- ❖ **deklice 7.–9. razred** (Anja Cokan, Neja Marhat, Lana Melak Kac – **7. mesto**)

ATLETIKA POSAMIČNO PODROČNO TEKMOVANJE – 31. 5. 2017 – Slovenj Gradec

- ❖ **dečki mlajši** (Nal Cokan – **4. mesto**, Tadej Kac – **2. mesto**, Sašo Pungartnik – **2. mesto**, Žiga Slemenik – **4. mesto**, Luka Strmčnik – **4. mesto**, Simon Šmon – **5. mesto**, Tjaš Velcl – **6. mesto**)
- ❖ **deklice mlajše** (Čarna Bajželj – **4. mesto**, Anja Cokan – **11. mesto**, Teja Kovač – **5. mesto**, Katarina majcen – **6. mesto**, Neja Marhat – **3. mesto**, Tjaša Mori – **5. mesto**, Zala Oiclj – **9. mesto**, Lea Ošlovnik – **6. mesto**, Hana Praprotnik – **2. mesto**, Kaja Priteržnik – **7. mesto**, Neža Rošer – **4. mesto**, Hana Šaloven – **6. mesto**, Lara Šaloven – **2. mesto**, Nastja Šumah – **8. mesto**)
- ❖ **dečki starejši** (David Goličnik – **5. mesto**, Grega Konečnik – **9. mesto**, Aleš Merzdovnik – **8. mesto**, Miha Mulec – **4. mesto**, Filip Oiclj – **5. mesto**, Alen Planinšec – **1. mesto**, Maj Prikeržnik – **5. mesto**, Miha Valtl – **19. mesto**, Jakob Drevenšek – **9. mesto**)
- ❖ **deklice starejše** (Nuša Golob – **8. mesto**, Tjaša Hartman – **6. mesto**, Zala Katarina Hovnik – **1. mesto**, Zala Kamenik – **5. mesto**, Kaja Kotnik – **10. mesto**, Manca Lampret – **3. mesto**, Sonja Pačnik – **2. mesto**, Emilija Vrunč – **2. mesto**)

ATLETIKA POSAMIČNO DRŽAVNO FINALE – 7. 6. 2017 – ŽALEC

- ❖ **starejše deklice:** Zala Katarina Hovnik – **60m (4. mesto)**
Zala Katarina Hovnik, Emilija Vrunč, Sonja Pačnik, Zala Kamenik – **štafeta 4 x 100m (5. mesto)**

JUDO DRŽAVNO – 1. 6. 2017 – KOPER

- ❖ Adam Kac (do 46 kg) – **2. mesto**

STRELJANJE Z ZRAČNO PUŠKO PODROČNO – 15. 2. 2017 – VELENJE

- ❖ **dečki mlajši** – Nik Krevh
- ❖ **dečki starejši** – Miha Krevh, Patrik Vrtič

Učitelja športa: Tomaž Smonkar
Boris Pušnik

MY DREAM HOUSE

My dream house stands by the sea. My house is the biggest house in the world.

And I love it! It has 10 floors and 70 rooms. The rooms are: 10 bedrooms

(and all of them are mine), 5 bathrooms,

one very big gym

room with candies, 12 balconies, 5 gardens,

2 playgrounds. I love my big blue slide. When you slide down you land in the sea.

My favourite rooms are my bedroom and the room with candies. But I will describe my room.

I will describe my bedroom number 4. This room is very big. There is a big water bed, 5 computers, a lot of pictures, 5 wardrobes, 2 desks and outside ^{five} balcony with chairs and coffee table.

I live alone and I don't go to school. I

swim every day in my swimming pool with ^{the} slide.

I have 4 dogs, 4 cats, 1 bunny, 2 hamsters, 1 guinea pig and 3 horses.

Še nikoli se nisem počutil tako odgovornega za svojo prihodnost

1. september 2008. Skupaj s starši sem prvič prestopil šolski prag. Vse je bilo tako veliko, velika šola, veliko otrok, veliko učiteljic ... Pričakali so me nasmejani učitelji.

Čas se je hitro zavrtil, minilo je devet let. Sedaj odhajam, novim ciljem, novim zmagam naproti in s cmokom v grlu, saj je vendarle bilo lepo.

Ljudje se poslavljamo na različne načine. Žal je vsako slovo boleče. Obstajajo pa spomini - tisti lepi.

Vseh devet let sem rad hodil v šolo. Naučil sem se brati, pisati, računati. Vso to znanje so mi podali učitelji na razredni stopnji in je bila dobra podlaga za naprej. Vsa leta sta bila ob meni moja najboljša prijatelja. Poleg druženja v šolskih klopeh, smo se skupaj družili tudi na igrišču in rojstnih dnevih. Bili smo res poseben razred, a ko je bilo potrebno, smo se zbrali in naredili vse, kar smo morali.

V spominu mi bodo še posebej ostale šole v naravi. Le-te so nas močno združile in marsikaj naučile: od poznega bedenja v noč, do prvih plesnih korakov in smeha do solz. A takšni dnevi prehitro minejo in nas vrnejo v resnični svet. Učenje, spraševanja, kontrolne naloge, govorni nastopi in spisi so postali naši spremljevalci do konca. Veliko je bilo strahu, veselja, pa tudi kakšna solza je stekla. Čeprav mi ni bilo vedno lepo, bo spomin na osnovno šolo ostal nepozaben. Pogrešal vas bom, učitelji. Vem, da ste nam želeli le dobro, tudi če je bilo kdaj povedano drugače. To je pač vaš poklic. Najbrž imate tudi sami otroke in če spremljate njihovo pot, potem nas razumete.

V šestem razredu smo postali že pravi »frajerji«. Vsak s svojim mobitelom v žepu, ki pa je ob majhni neprevidnosti hitro pristal v učiteljevih rokah. No, moj je name počakal raje v omarici. Stranišče je počasi postal prostor, kjer smo fantje igrali igrice, punce pa so se slikale.

Sedaj sem na pomembni prelomnici v življenju. Izbira srednje šole mi že nakazuje mojo prihodnost. Lahko rečem, da je bila ta izbira najtežja odločitev v mojem življenju. Sedaj nosim veliko odgovornost. Ravno sem se privadil na učitelje in sošolce, pa bo potrebno oditi. Začrtal sem si pot, ki pa še ni čisto določena. Vpisal sem se na Gimnazijo Slovenj Gradec in tako bom imel še 4 leta čas, da razmislim o poklicu. Po končani gimnaziji nameravam šolanje nadaljevati na strojni fakulteti. Rad bi postal pilot. Potrudil se bom in sledil svojim sanjam. Z veliko plačo si bom zgradil hišo in si ustvaril družino.

V spominu mi bodo najbolj ostale ure fizike, ki so bile polne smeha in konkretnih razlag. Ure športne vzgoje so bile sproščene, kljub temu da sem bil kdaj tudi poškodovan.

Nikoli se ne poslavljam rad, zato bi rad povedal, da se valetе ne veselim preveč. To bo tisto zadnje druženje. Čeprav bodo obljube, da se še srečamo, a življenje ponese vsakega po svoje.

Postajamo odrasli, samostojni in vedno bolj odgovorni za svoja dejanja. Še sreča, da imam ob sebi starša. Oba mi pomagata in vem, da mi želita le najboljše. Tudi starši se na nek način poslavljajo, poslavljajo se od naših brezskrbnih let. Sedaj bo treba zavihati rokave in oditi naprej.

Najraje bi še ostal tukaj z vami. Po toliko letih smo postali ena velika družina. Učitelji, bili ste naši oskrbovalci, zdravniki, druge mame, kuharice, svetovalci ... in še in še. Sedaj odhajamo in spoznali bomo nove. Nikoli vas ne bom pozabil. Spominjal se bom lepih trenutkov, tiste slabe pa bom pozabil. No, po pravici povedano, saj jih ni bilo veliko.

Vem, da ste se od nas marsikaj naučili, da smo vam kdaj tudi stopili na živec, da smo vas ujezili. Vseeno pa smo v vas pustili košček generacije, ki bo zapisana v zgodovino Osnovne šole Šmartno. Seveda nas razumete, mi smo samo otroci.

Sedaj odhajam v srednjo šolo. Ne bo mi lahko, a takšno pot mora v življenju vsak dati skozi. Težko se bo posloviti od učiteljev in sošolcev. Nekateri to slovo prenesejo lažje, drugi manj. Verjamem pa, da bo ob koncu tega leta vsem težko, saj se z nekaterimi še dolgo po odhodu iz osnovne šole ne bomo videli.

Upam, da se bomo z učitelji in s sošolci še srečevali na obletnicah valet in z veseljem poklepetali o naših preteklih dogodivščinah. Učitelji, na vse vas sem se navezal. Vsi ste bili košček mojega mozaika, ki je sedaj sestavljen. Zdaj grem naprej, sestavljam novo sliko.

Alen Planinšec, 9. a

POLETNO BRANJE

Pa se bo počasi odvrtilo tole šolsko leto. Za večino se konča s koncem pouka, ko vržete torbe vkraj in odhitite poletnim dogodivščinam naproti. Če pa smo zares natančni, se šolsko leto konča 31. avgusta, torej en dan pred pričetkom novega, logično. Vsekakor je zdaj primeren čas, da pregledamo opravljeno delo in načrtujemo bodoče.

Šolska knjižnica je pač zato, da si v njej sposojamo knjige, pa še kakšno revijo in res izjemoma DVD. Nekateri ste v knjižnico prihajali pogosto in z veseljem, drugi le v »nujnih primerih«, ker ste morali opraviti domače branje ali pripraviti seminarsko nalogo.

Ljubitelji branja, ki ste opravili bralno značko, ste se v aprilu za nagrado srečali s slovenskim raperjem, igralcem, komikom, prevajalcem in pisateljem Boštjanom Gorencem – Pižamo. Iz angleščine je prevedel na primer delo Johna Greena **Krivo so zvezde** in pa Palacijev roman **Čudo**. Med njegovimi prevedenimi deli je veliko zanimanja za **Kapitana Gatnika**, **Šnofijevo družino** in duhca z imenom **Bone**. Za odrasle je prevedel serijo Igra prestolov. Pred 2 letoma je izšel njegov avtorski prvenec **Slovenski klasiki 1**, v katerem predstavi slovenske klasične avtorje na zelo izviren način. Vse tole, kar smo našli, je lahko prav zanimivo poletno branje.

Med najbolj priljubljene knjige za mlajše učence pa sodijo še **Francove zgodbe** Christine Nöstlinger. To so zgodbe o skodranem fantiču, ki je star sedem let in se mu vedno dogaja veliko zanimivega. To je srčno dober fant, ki se uči tudi na napakah. Med mlajšimi deklicami pa je zelo priljubljena serija o **Brini Brihti** avtorice Sally Rippin. Za kakšno leto starejše priporočamo **Zguba**, dnevnik avtorice Renee Rachel Russell, in še vedno **Dnevnik nabritega Mulca**. Za tiste največje, ki imate že izoblikovan bralski okus, priporočamo, da se po nasvet obrnete na knjižničarja ali knjižničarko, ki bo glede na vaše želje znal/-a poiskati knjigo za vas. Lahko pa obiščete tudi spletni portal o dobrih knjigah.

Portal Dobre knjige se nahaja na spletni strani www.dobreknjige.si. Tu moderatorji in kritiki slovenskih splošnih knjižnic priporočajo v branje kakovostno literaturo. Našli boste predstavitev knjig, odlomke in mnenja o knjigah. Sami pa lahko zase iščete knjige po naslovu, avtorju, žanru, predmetnih oznakah, narodnosti (npr. finska književnost). Če težko berete droben tisk, se lahko odločite za očem prijazno knjigo. V meniju *Iščem knjigo* lahko izbor omejite z 12 različnimi kriteriji. Prav gotovo boste našli nekaj zase. Obstajata tudi android in IOS mobilna aplikacija, ki si jo lahko brezplačno naložite na vašo najljubšo mobilno napravo.

Prijetno poletno/vseletno branje vam želim.

Irena Vitrih, knjižničarka

